

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος 12.

Συνδρομή ἔτησι: Ἐν Ἑλλάδι πρ 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ 20. — Λι συνδρομὴ ἀρρονηταίῳ πρ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰσχυραὶ — Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὑψίς Σταδίου, 6

8 Αὐγούστου 1882.

ΤΟ ΛΟΓΟΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συνέχεια (ὁδὸ σελ. 482).

Γ'

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος.

Οἱ δύο φίλοι, ἀνησυχήσαντες ἱκανῶς πρὸς στιγμὴν, εἰσῆλθον φαιδροὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ μὲ κεφαλαϊκῶν γράμματα ἐπιγραφὴ «Ἐδῶ ὀμιλοῦσι γαλλικὰ» ἀμέσως τοὺς κατεγοήτευσεν.

— Ἀρότου ἀνεωρήσαμεν ἀπὸ τὸ Καλαί, εἶπεν ὁ Πινσῶν, ἐσκέρθην εἰκοσάκις μέχρι τοῦδε ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἀντήλλαζον ὅσα λατινικὰ καὶ ἑλληνικὰ ἔλαθον ἄλλοτε, μὲ καμπόσας δωδεκάδας ἀγγλικῶν φράσεων. Πρέπει νὰ φαινόμεθα βλάνας σωστοί, καὶ μὲνε Βοαζολῆ, ὅταν ἀκούωμεν νὰ συρίζῃ εἰς τὰ ὠτά μας ἡ εὐγενὴς γλῶσσα τοῦ Σκιζπήρου, χωρὶς ἡμεῖς νὰ καταλαμβάνωμεν λέξιν. Τῇ ἀληθείᾳ, ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἀπὸ τώρα σὺ ὀφείλεις νὰ ἐκφράζεσαι εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, συγκινοῦμαι καὶ ἀνησυχῶ διπλασίως διὰ τὸ μέλλον σου.

— Πρὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς, καταγίνομαι ἀδικόπως εἰς τὴν ἀγγλικὴν, καὶ ἔμαθα μέχρι τοῦδε ἱκανὰς λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν μοὶ ἐδόθη ἀκόμη ἡ εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιήσω.

* Ἀνθρωπὸς τις παχὺς, προγιάστωρ μὲ παραγναθίδας πυρρότριχας, ἔχων τὸν πῶγονα ἐπιμελέστατα ἐξυρισμένον, προσῆθ μὲ ἦθος εὐχαρι πρὸς ὑπάντησιν τῶν δύο ὁδοιπόρων, καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς ἀγγλιστὶ τί προστάζουσιν.

— Θέλωμεν νὰ δειπνήσωμεν καὶ νὰ κοιμηθῶμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς: εἶμεθα Γάλλοι καὶ δὲν ὀμιλοῦμεν διόλου σχεδὸν ἀγγλικὰ.

Ὁ ξενοδόχος ἀπήντησε διὰ τινος φράσεως εὐγενοῦς, καθὰ ἐφαίνετο ἐκ τῆς συνοδευσάσης αὐτὴν ὑποκλίσεως.

— Τί εἶπατε; εἶπεν ὁ Βοαζολῆς.

Ὁ ξενοδόχος ὠμίλησεν ἐκ νέου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γείνη καταληπτός.

— Ἡμεῖς Γάλλοι, ἡμεῖς τίποτε ἀγγλικὰ! εἶπεν ὁ Πινσῶν.

Ὁ ξενοδόχος ὑπεκλίθη ἐκ νέου, εἶτα ὀμιλῶν δυνατώτερα, ὡς ἂν ἀποτείνετο πρὸς κωροῦς, εἶπεν εὐκρινῶς προφέρων ἐκάστην λέξιν:

— Pray, give your orders, gentlemen (παρκαλῶ, διατάξατε, κύριοι).

— Ἡμεῖς Γάλλοι! ἔκραξεν ὁ Πινσῶν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του.

— Ἡμεῖς πείνα, ἡμεῖς νὰ φάγωμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς.

— Καὶ νὰ κάμωμεν *raie*, προσέθηκεν ὁ φίλος του, ὅστις, συνοδεύων τοὺς λόγους διὰ χειρονομίας ἐκφραστικῆς, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ ξενοδόχος ὑπέλαθεν ὅτι ὁ Πινσῶν ἐπασχεν ὑπὸ ὀδονταλγίας καὶ συνεβούλευσεν αὐτὸν νὰ γαργاریσῃ αὐτοὺς μὲ οἰνόπνευμα. Ἐκαστος τῶν συνομιλοῦντων, ἐλπίζων νὰ καταστῇ εὐληπτος, ὕψου ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον τὴν φωνήν. Αἱ παρενοήσεις ἤθελον διαρκέσει ἐπὶ πολὺ εἰσέτι, ἂν μὴ ἑαμὼν τις τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις ἐκάθητο ροφῶν ποτήριον οὐτάκου, ρακῆς ἐξηγμένης ἐκ τῆς κριθῆς, ὑπερθεωρεῖται ὡς ποτὸν ἀριστον ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπλησίαζε καὶ ἠρώτα τοὺς δύο φίλους τί ἐπεθύμου.

— Εἰσῆλθομεν ἐνταῦθα ἰδόντες τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπήντησεν ὁ Βοαζολῆς, διότι κατὰ δυστυχίαν οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ὁ φίλος μου γινώσκομεν τὴν ἀγγλικὴν: θέλωμεν δὲ νὰ δειπνήσωμεν καὶ νὰ κοιμηθῶμεν.

— Ὁ ὀμιλῶν τὴν γαλλικὴν ὑπηρετὴς λείπει τὴν ἐσπέραν ταύτην, κύριοι, ἐπανελάθεν ὁ φιλόφρων διερμηνεύς, ἀφοῦ συνδιελέχθη ἐπὶ μικρὸν μετὰ τοῦ ξενοδόχου: πλὴν ἐξήγησα ἐγὼ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τὸν κύριον τοῦ «Ἐρυθροῦ Λέοντος» καὶ τώρα ἀμέσως θὰ σας ὑπηρετήσῃ.

᾿Ωδήγησεν τὸν Πινσῶν καὶ τὸν φίλον του εἰς δωμάτιον περιέχον δύο στενάς κλινάς. Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ ταῦτα, ὑπηρετοῦμενοι ὑπὸ νέας ἰρλανθῆς ὑπηρετίας ἐχούσης εὐγενὴ καὶ ἀξίεραστον φυσιογνωμίαν, ἐδειπνήσαν φαγόντες χοιρομήριον καὶ ἀρτύσαντες αὐτὸ διὰ ζύθου, ἐν ἑλλείψει ἄλλου δειπνοῦ. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἀφοῦ πρότερον ἐλεεινολόγησαν τὴν στενότητά τῶν κλινῶν, τὴν σκληρότητα τῶν στρωμνῶν καὶ τὴν ἑλλείψιν τῶν προσκεφαλαίων, ἀπεκοιμήθησαν ἐπὶ τέλους.

Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἱκανῶς προσῆθ, ὅτε ὁ Πινσῶν ἀνέστη τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐθεώρησε περὶ ἑαυτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε, δὲν εὐρίσκωμαι πλέον ἐν τῇ ὁδῷ Νουλλῆ, οὐδὲ κἂν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ'

εις τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀγγλίας. Μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Βασιτιόλλης μεσολαβεῖ ἡ θάλασσα! Ἡ θάλασσα! τῆ ἀληθεία, μόνη ἡ φίλια τὴν ὁποῖον αἰσθάνομαι δι' αὐτὸν ἐκεῖ πέρα, — καὶ ὁ Πινσὼν ἐκὺτταξε τὴν κλίνην ἐφ' ἧς ἔκειτο ὁ φίλος του, — ἐμποροῦσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ μὴ ἀναχωρήσω ἀμέσως διὰ τὸ καλὸν μου Παρίσι, ὅπου οἱ ξενοδόχοι ἂν ὁμιλοῦν κακὰ καμμίᾳ φορὰ τὰ γαλλικά, τὰ ἐννοοῦν ὅμως ὅλοι περίφημα.

Ὁ Βοαζολῆς ἐξύπνησεν· οἱ δύο φίλοι μετέβησαν καὶ ἐθεώρησαν τὴν ὁδὸν ὁμοῦ ἀφ' ἐνὸς τῶν παραθύρων, ἐν εἴδει λαμπητόμου, ὧν ἡ ἐπικίνδυνος χρῆσις, ἐκτὸς τοῦ συρμοῦ πλέον ἐν Γαλλίᾳ, διατηρεῖται ἔτι ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ. Ἐν γένει, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀμαυροτέρα χροιά τῶν οἰκιῶν καὶ ὁ παράδοξος ἤχος τῶν κραυγῶν αἰτινες ἀνῆρχοντο ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, οἱ ἡμέτεροι ταξειδιῶται ἤθελον πιστεῦσαι ὅτι κρύσκοντο ἔτι ἐν Παρισίῳ. Ὁ Πινσὼν ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ προσῆλθεν ἡ Ἰρλανδὴ παιδίσκη.

— Ποῦ εἶνε ὁ ὑπὸν ὅστις ὁμιλεῖ γαλλικά; ἠρώτησεν ὁ μηχανικός.

Ἡ ὑπὸν ὑπεκλίθη ποιούσα νεῦμα καταφατικὸν καὶ ἐξῆλθε. Μετὰ τρεῖς λεπτά εἰσῆλθε φέρουσα προχθὴν πλήρη θερμοῦ ὕδατος.

— Πάγει καλὰ, εἶπεν ὁ Πινσὼν· αὐτὸ χρειάζεται, ἀλλὰ στεῖλέ μας τὸν ὑπὸν ὅστις ὁμιλεῖ γαλλικά... τὸν ὑπὸν... ὅστις... ὁμιλεῖ... γαλλικά... .

— Yes, sir.

Ἡ παιδίσκη ἀπῆλθεν ἐκ νέου· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ Πινσὼν καὶ ὁ φίλος του ἐχρησιμοποίησαν τὸ θερμὸν ὕδωρ ὅπερ τοῖς εἶχε φέρει ξυρισθέντες, καὶ προέβησαν εἰς τὸν καλλωπισμὸν αὐτῶν. Δεκάτη ὥρα ἦτο ἡδὴ καὶ οὐδεὶς ἀνεφάνη· κατῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ εὐρίθησαν ἐνώπιον ἡμισείας δωδεκάδος Ἀγγλων, καταγινόμενων νὰ καθαρίζωσι τὰ πρὸ αὐτῶν εὐρισκόμενα ἐντὸς κυβήσκων ὡς.

Ὁ ξενοδόχος ἐπλησίασεν αὐτούς.

— Ποῦ εἶνε ὁ γάλλος ὑπὸν ὅστις, ἠρώτησεν ὁ Πινσὼν.

Ὁ ξενοδόχος ἐμειδίσα μετ' εὐκρεσκαίης καὶ σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ὑπενδύτου τοῦ μικροῦ χαρτίου, παρουσίασεν αὐτὸ πρὸς τοὺς δύο φίλους. Ἐπὶ τοῦ χαρτίου αὐτοῦ ἐγράφετο τὸ ἑξῆς.

«Ὁ Γάλλος ὑπὸν μελλοῦ νὰ ἐπανέλθῃ μόνον κατὰ τὸ ἀπόγευμα· προκαλοῦνται οἱ κύριοι νὰ συγχωρήσωσι τὸν ξενοδόχον καὶ νὰ ὑπομένωσιν.»

— Ἀς ὑπομένωμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς γελῶν.

— Καὶ ἄς προγευματίσωμεν, ἀπήντησεν ὁ Πινσὼν.

Μόλις οἱ δύο φίλοι ἐκαθέσθησαν παρὰ τὴν τραπέζαν, καὶ χωρὶς νὰ περιμένη τὰς διαταγὰς αὐτῶν ἡ παιδίσκη ἔθηκε πρὸ αὐτῶν μέγα πινάκιον, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο μίᾳ θερμότητι πλήρης τοῖου, τέτα-

σαρα ὡς, καὶ ἰσάριθμα τεμάχια ἄρτου ἠλειμμένα διὰ βουτύρου.

— Τὸν κατὰλογον! εἶπεν ὁ Πινσὼν.

— Τὸν κατὰλογον! ἐπανέλαβε δυνατώτερος ὁ Βοαζολῆς.

— Τὸν κατὰλογον! ἐπανέλαβεν ὅσον ἠδύνατο καλλίτερον ἡ παιδίσκη.

Ἔσπειτε κατόπιν τὴν κεφαλὴν ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἄριστερά καὶ τὰνάπαλιν, ποιούσα ἀρνητικὸν σημεῖον.

Ἦννόησεν ἴσως τί τῆ ἔλεγον; Εἶνε τοῦτο μυστήριον ὅπερ οὐδ' ὁ ἄπας χρόνος θὰ δυνηθῆ ποτε νὰ ἐξηγήσῃ.

— Εἴμεθα κουτοὶ, εἶπεν ὁ Πινσὼν· ὁ κατὰλογος θὰ ἦτο ἀγγλικὰ γραμμένος καὶ δὲν εἰξεύρω εἰς τί θὰ μᾶς ἐχρησίμευσεν. Γιὰ νὰ ἴδωμεν, Βοαζολῆ· μεταξὺ τῶν ἀγγλικῶν λέξεων ὁποῦ ἐμαθες, μὴ ὑπάρχει καμμίᾳ ἡ ὁποία ἐμπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ εἰς τὸ πρόγευμα.

— Δύναμαι νὰ ζητήσω μίαν σοῦπαν γελώνης, πουδίγκαν, ἓνα κουνέλι... .

— Ὅσον καλὴν διάθεσιν καὶ ἂν ἔχωμεν, ἐπανέλαβεν ὁ Πινσὼν, πάλιν δὲν θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ προγευματίσωμεν μὲ σοῦπαν καὶ μὲ πουδίγκαν· φύλαξε λοιπὸν τὰ ἀγγλικά σου, μὴ μᾶς χρησιμεύσωσι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Κάρολος ὁ πέμπτος εἶχε δίκαιον, Βοαζολῆ. Τόσον περισσότερο εἶνε κανεὶς ἀνθρώπος, ὅσας περισσότερας ξένας γλώσσας γινώσκει, καὶ τώρα ἐννοῶ πόσον κατώτεροι εἴμεθα ἡμεῖς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἀγγλους. Ἄν λάβω ποτὲ τέκνα, θὰ τὰ κάμω νὰ μάθουν τὴν ἀγγλικὴν, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς βγάλω τ' αὐτὰ ἀπὸ τὸ τραβήγμα.

— Ἄν ἐζητούσαμεν ἓνα μπιστέκι; εἶπεν ὁ Βοαζολῆς.

— Λαμπρὰ ἰδέα! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν, ἡ λέξις μπιστέκι εἶνε ἀγγλική, καὶ θὰ τὴν ἐννοήσουν βεβαίως.

Καὶ ἐνευσεν ἀμέσως εἰς τὴν μικρὰν ὑπὸν ὅστις νὰ πλησιάσῃ.

— Μπιστέκι! ἀνέκραξε, μπιστέκι μὲ πατάταις, ἐκατάλαβες;

Ἡ Ἰρλανδὴ ἐμειδίσα. Εἶχεν ἐννοήσῃ, καὶ τόσον καλῶς μάλιστα, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου παρετίθει ἐνώπιον τῶν δύο φίλων μεγάλην μερίδα βοείου κρέατος μετὰ γεωμήλων βεβρασμένων.

Ὁ Πινσὼν καὶ ὁ φίλος του δὲν ἠδύνατο νὰ παρεπληθῶσιν. Τὸ κρέας, ὅπερ παρετίθετο αὐτοῖς, ἦτο ὀρεκτικώτατον, καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπρογευματίσθησαν πλουσιοπαρόχως, μὴ παραμελήσαντες καὶ τὸν ζυθον ὃν τοῖς παρέβηκαν, ζυθον πνευματώδη καὶ ἰσχυρὸν, ὡς νὰ ἦτο ὁ καλλίτερος οἶνος. Ἠγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐκπληκτικοί, διότι ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς ἐν εὐθυμίᾳ καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἤρχισαν ἀσκόπως βαινόντες νὰ περιφέρονται ἀπὸ τὴν πόλιν, ἂν ἐπρόκειτο μετὰ τόσην προθυμίαν νὰ ἐπιτακθῶσιν.

Δὲν ἐβράδυναν νὰ παρατηρήσωσι τὴν μεταξὺ Λονδίνου καὶ Παρισίου ὑπάρχουσαν διακροτήν. Ἄν τὸ Λονδίνον εἶνε μετ' αὐτῶν πόλις, οἱ Παρίσιοι ὅμως εἶνε ὠραιότερα, φωτεινότερα καὶ κάλλιον ἀερίζομένη. Τὸ Λονδίνον εἶνε ἀπέρηκτος ἐργατικὴ πόλις. Οἱ Παρίσιοι κομψὴ ἐπαυλις πρὸς ἀναψυχὴν. Τὸ Λονδίνον κάμινος εὐρεῖα, βροίθει δεμάτων, σιδήρου, ἀνθράκων. Οἱ Παρίσιοι βροίθουσι πτερῶν, ὑψασμάτων, ἀνθέων. Δὲν ὑπάρχουσιν ἴσως ἄλλαι δύο πόλεις, τόσον ἐγγὺς ἀλλήλων κείμεναι καὶ τόσον ἀνόμοιαι τὴν θέαν καὶ τὰ ἦθη. Οἱ δύο μηχανικοὶ ἐπέκρινον τινὰ, ἐθαύμασαν τὰ πλεῖστα, καὶ ἐβόησαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς ἑσπέρας εὐρεθέντες ἐνώπιον γαλλικοῦ ἐστιατορίου, ἐν ᾧ οἱ ὑπηρετοὶ δὲν ἀπουσίαζον, εἰσῆλθον καὶ ἐδειπνήσαν ὅπως ἤθελον. Τὴν ἀγρότην εἰσῆλθον εἰς ἑακτὸν τι, ὅπου περιστάται ἐν τῶν ἔργων τοῦ Σαξζπῆρου. Κακοπικρότες ὅμως ἐκ τῆς πολυῶρου πορείας, καὶ μὴ ἐννοοῦντες τί ἔλεγον οἱ ἠθοποιοὶ, ὑπνώσαν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν ἐπὶ τῶν Ἄρκεϊων τῶν, καὶ ἀρυπνίσθησαν καθ' ἓν ὥραν τὸ θέγμα ἐτελείονεν.

Μόλις ἐξῆλθον, ὁ Πινσὼν ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Βοαζολῆ καὶ ἤρχεις νὰ τῷ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων πραγμάτων ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν. Οἱ δύο φίλοι ἐβόησαν ἀνυπόπτως, κάμπτοντες τὴν μίαν ὁδὸν, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ἄλλην καὶ συζητούντες πάντοτε. Καθ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο τοῦ θεάτρο, αἱ ὁδοὶ ἐγίνοντο ἔρημοι καὶ σιωπηλαί. Ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου, ἀγροῖκος ἐργάτης, δὲν ἀγρυπνεῖ ὅσον οἱ φιλήθονοι Παρίσιοι· κλείει τὰ ἐργαστήριά της καὶ κατακλίνεται ἐνωρίς.

— Θέλωμεν ἀκόμη πολὺ νὰ φθάσωμεν; ἠρώτησεν ἀφηνιδίως ὁ Πινσὼν τὸν φίλον του.

— Ἐσκεπτόμεν, ἀπήντησεν ὁ Βοαζολῆς, νὰ σοὶ ἀποτείνω τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐρωτήσιν.

— Δὲν εἰξεύρεις ποῦ εὐρισκόμεθα;

— Πῶς νὰ τὸ εἰξεύρω, ἀφοῦ μόλις ἀπὸ τῆς χθὲς εὐρίσκωμαι εἰς Λονδίνον, ὅπου ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦλθον.

— Τότε ποῦ μὲ φέρεις;

— Αὐτὸ ἤθελον νὰ σὲ ἐρωτήσω καὶ ἐγώ. Μοὶ ἦλθεν εἰσοσάκις εἰς τὸ στόμα ἡ ἐρώτησις, ἀλλὰ σὺ ἐβόηξες μὲ τοιαύτην πεποίθησιν! . .

— Ἐγὼ ἔφρινα νὰ μὲ ὀδηγῆς σύ.

Οἱ δύο μηχανικοὶ ἐσταμάτησαν.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Πινσὼν, ὁ ἄλλος τῆς Ἀγγλίας μᾶς κάμνει κουτούς.

— Διὰ τὴν εἶπε, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς, ἡ εἶσις, ἢν ἔχομεν τοῦ νὰ μὴ φροντίζωμεν περὶ τῶν δρόμων τοὺς ὁποίους διερχόμεθα, μᾶς ἐξηπάτησαν.

— Ποῦ εὐρισκόμεθα;

— Εἰς Λονδίνον.

— Εἰς ποῖον συνοικίαν;

— Αὐτὸ δὲν μᾶς χρησιμεύει πολὺ νὰ τὸ μάθωμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς· μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον νὰ ἀνεύρωμεν τὸ ξενοδοχεῖόν μας.

— Γνωρίζεις τοῦλάχιστον εἰς ποῖον διεύθυνσιν κείται;

— Ἐν μόνον γνωρίζω ὅτι εἶνε πλησίον τοῦ σταθμοῦ.

— Καὶ πῶς τὸν λέγουν αὐτὸν τὸν σταθμόν;

— Ναι, πῶς τὸν λέγουν; ἐπανέλαβεν ὁ Βοαζολῆς· ἄς ἐρωτήσωμεν νὰ μάθωμεν ποῦ εἶνε ὁ δρόμος μας.

— Ποῖον νὰ ἐρωτήσωμεν; εἶπεν ὁ Πινσὼν, δεκνύων τὴν ἐρήμην ὁδόν. Ἐπειτα, τί τάχα θὰ ἐρωτήσωμεν; ὅτι ὑπάρχουν βέβαια πολλοὶ σταθμοὶ εἰς τὸ Λονδίνον, καὶ ὅσους εἰς ποῖον γλώσσωμεν θὰ ἐρωτήσωμεν;

— Ἀλήθεια, ἐπανέλαβεν ὁ Βοαζολῆς.

Ὁ Πινσὼν παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του.

— Μισθὲ ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, εἶπεν ἐγὼ συνήθως αὐτὴν τὴν ὥραν εἴμαι εἰς τὸ κρεββάτι καὶ κοιμοῦμαι.

Βήματα ἠκούσθησαν μακρόθεν· οἱ δύο μηχανικοὶ ἠκούσθησαν. Ὁ βραδύνας διαβάτης προὔχρει μάλιστα δ' ἔβησεν ἐγγὺς αὐτῶν ὁ Πινσὼν καὶ ὁ φίλος του, ἀποκαλύψαντες τὴν κεφαλὴν ἐστάθησαν πρὸ αὐτοῦ.

— Μᾶς συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς· ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς δεῖξητε... .

Ὁ διαβάτης ἔσπευσε τὸ βῆμα... .

— Κύριε, εἶπε καὶ ὁ Πινσὼν.

Ὁ διαβάτης ἐβρίνετο ἀνήσυχος καὶ ἐστρέφετο παρατηρῶν πέριξ αὐτοῦ. Αἶφνης ἐρουνήσας εἰς τὰ θυλάκιά του ἐξέβηκε γαλλικὰ τινα νομίσματα καὶ τὰ ἔρριψε πρὸς τοὺς δύο ἐκθάμβους φίλους, ἀπεμακρύνθη δὲ μὲ βῆμα τάχιστον.

— Μᾶς ἐξέλαβε δι' ἐπαίτας, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς. «Κύριε!» ἐφώνησε τρέχων ἐξόπισθεν τοῦ διαβάτου

Ἐκεῖνος ἱκανῶς μακρὰν εὐρισκόμενος ἦδη, ἤρχεις νὰ τρέχῃ ἐπαναλαβὼν δις ἢ τρίς τὴν κραυγὴν: Stop thief! stop thief! (κλέπτης, βοήθειαι!) καὶ ἐξηφανίσθη μετ' ὀλίγον.

— Περίφημα! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν. Αὐτὸς ὁ καλὸς Ἀγγλος, ἀφοῦ μᾶς ἐξέλαβεν ὡς ἐπαίτας, μᾶς ἐκλαμβάνει, καθὼς φαίνεται, τώρα διὰ κλέπτης! Ἄν ἐπενοῦσε κανένας ἀστυνομικὸς κλητῆρ εἰς τί ὠραϊκὴν θέσιν θὰ εὐρισκόμεθα! Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀμηχανίαν μας καὶ νὰ ζητήσωμεν τὸν δρόμον μας; Ἄχ! τὴν ἴδιαν ἡμέραν ποῦ θὰ φθάσω εἰς τὸ Παρίσι θὰ τρέξω νὰ εὕρω κανένα διδάσκαλον τῆς ἀγγλικῆς, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφῆσω παρὰ ὅταν τὴν μάθω.

— Ἐν τοσοῦτῳ ἄς περιπατῶμεν, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς.

— Πρὸς ποῖον μέρος;

— Ὅπου τύχη, ἔως ὅτου ἀπαντήσωμεν κανένα ἀστυνομικὸν σταθμόν, ἢ ὁποιοῦδήποτε.

— Καὶ δὲν σοὺ φαίνεται νόστιμον αὐτὸ νὰ μὲ σηκώσῃς ἀπὸ τὴν ὁδὸν Νολλὲ, διὰ νὰ μὲ φέρῃς ἐδῶ καὶ νὰ μὲ εἰρήσῃς τὰ μεσάνυκτα μετὰ εἰς

μίαν πόλιν, τρείς φορές μεγαλειότεραν από τὸ Παρίσι, τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζεις οὐδὲ κἀν τὴν γλώσσαν;

— Τρία ἑκατομύρια ἄνθρωποι κοιμῶνται πέριξ ἡμῶν, Πινσῶν. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐξυπνήσωσι καὶ θὰ εὗρεθῇ ἕνας νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν.

— Δηλαδή μοι προτείνεις νὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸν δρόμον;

— Ὅχι· ἀλλ' ἂν εἶσαι κουρασμένος, καθήμεθα ἐδῶ, ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεζοδρομίου.

— Αὐτὴ ἡ ἀπάθειά σου, εἶπεν ὁ Πινσῶν, μὲ φέρει εἰς ἀπελπισίαν.

— Δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμνουν ἐντόπωσιν ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὰ συμβάντα. Καὶ ἂν ὀργισθῶμεν, τίποτε δὲν κάμνομεν.

— Ἄς περιπατῶμεν, εἶπεν ὁ Πινσῶν, δὲν ἐμπορῶ νὰ στέκωμαι.

— Σὲ προσιδοποιοῦ ὅτι θ' ἀπομακρυνθῶμεν πολὺ τοῦ ξενοδοχείου μας, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει... Ἄ, νά!...

Βῆματος ἤχος ἠκούσθη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν· οἱ δύο φίλοι ἔσπευσαν πρὸς ὑπάντησιν τοῦ διαβάτου, σκεπτόμενοι τίνι τρόπῳ νὰ πλησιάσωσι πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ μὴ τὸν ἐκφοβίσωσιν. Διέκρινον μετ' ὀλίγον δωδεκαετῆς παιδίον, ὅπερ ἅμα ἰδὼν αὐτοὺς διέσχισε τὴν ὁδὸν καὶ μετέβη εἰς τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον, ἀμέσως δὲ ἤρχισε νὰ τονθορῶσιν:

«Ἡ κυρὰ Μιχαλίνα
Ἔχασε τὸ γάτο τῆς
Βγαίνει στὸ παράθυρο...»

— Μικρὲ! ἔκραζαν ταυτοχρόνως· οἱ δύο μηχανικοί μετ' ἀγαλλιᾶσεως.

Τὸ παιδίον εἰσήκουσεν, ἐσταμάτησε καὶ ἀπομιμούμενον τὸν προτείνοντα λόγγην στρατιώτην ἔκραξε:

— Τίς εἶ;

Δ'.

Ζωηρός.

Τὸ *Τίς εἶ* τοῦτο, λεγθὲν γαλλιστί ὑπὸ τοῦ μειρακίου, ἀφίκετο ἠδονικὸν εἰς τὴν ἀκοὴν τῶν δύο μηχανικῶν.

— Φίλος, ἔσπευτε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Πινσῶν, διευθυνόμενος πρὸς τὸ παιδίον.

— Μὴ πλησιάσῃς, τῷ εἶπεν ἐκεῖνο, διότι ἀλλῶς τὸ βάζω στὰ πόδια· εἶνε μεσάνυκτα περασμένα, κύριοί μου, καὶ ἀγκαλιὰ καὶ τὸ πουγγί μου εἶνε ὀλίγον ἀχαμνὸν, πάλιν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς τὸ φιλοδωρήσω. Ποῖοι εἰσθε καὶ τί θέλετε;

— Νὰ σὲ ἐρωτήσωμεν ποῦ εἶνε ὁ δρόμος μας, φίλε μου, εἶπεν ὁ Πινσῶν· ἐχάσαμεν τὸν δρόμον μας.

— Ἐχόσατε τὸν δρόμον σας! ἀνέκραξε τὸ μειράκιον· τὸν δρόμον σας μέσα εἰς τὸ Λονδίον! Δὲν περνοῦν αὐτὰ ἔμέ. Καλὴν ἐντάμωσιν.

— Στάσου, ἔκραξεν ὁ μηχανικός, εἴμεθα τίμιοι ἄνθρωποι, καὶ σοὶ λέγομεν τὴν ἀλήθειαν. Ὁμίλει μας μακρόθεν, ἂν θέλῃς, ἀλλὰ μὴ μᾶς ἀφήσῃς.

Τὸ παιδίον ἐσταμάτησε.

— Γλώσσαν ἔχετε εἰς τὸ στόμα, εἶπε· πῶς λοιπὸν συνέβη νὰ περιμείνετε νὰ περάσω ἐγὼ διὰ νὰ μὲ ἐρωτήσετε διὰ τὸν δρόμον σας;

— Μόλις ἀπὸ τῆς χθὲς εὐρισκόμεθα εἰς Λονδίον, καὶ οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ὁ φίλος μου γνωρίζομεν τὰ ἀγγλικά. Πρὸ ὀλίγου ἀπετάθημεν εἰς ἕνα διαβάτην, ὅστις, ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἔνοουσε, μᾶς ἐξέλαβε δι' ἐπαίτας κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν διὰ κλέπτας.

— Τί κωμωδία! ἀνέκραξε τὸ παιδίον γελῶν ὀροσθωδῶς, τί κωμωδία!

Καὶ πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν δύο μηχανικῶν ἐξετέλεσε μετὰ τῆς εὐκινήσιας καὶ τῆς ἐπιδεξιότητος πεπειραμένου σχοινοβάτου ἄλλα ἐξ ἐκείνων ἅτινα καλοῦνται «ἐπικίνδυνα».

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, εἶπε πλησιάζας ὀλίγον πρὸς τὸν Πινσῶν, ποῦ κατοικεῖτε;

— Εἰς Βατινόλλην, ὁδὸς Νολλέ, ἀπήντησεν ὁ μηχανικός.

— Εἶνε ὀλίγον μακρὰν, εἶπε τὸ παιδίον ὀπισθοδρομοῦν, καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς ὀδηγήσω. Θέλετε νὰ μὲ κοροιδεύσετε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν πιάνομαι εὐκόλα. Καλὴν νύκτα!

— Τί ἀνόητος εἶμαι! ἐψιθύρισεν ὁ Πινσῶν. Στάσου, μικρὲ, ἀνέκραξε μεγαλοφώνως, δὲν ἀστειεύομαι· ἔχεις ἕνα τάλληρον διὰ τὸν κόπον σου.

— Διὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς Βατινόλλην;

— Ὅχι· διὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου μετέβημεν καὶ καταλύσαμεν, ἅμα ἐφθάσαμεν εἰς Λονδίον.

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον;

— Τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος.

— Ὑπάρχουν, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον, ἑκατὸν ξενοδοχεῖα μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς Λονδίον. Εἰς ποῖον δρόμον εἶνε τὸ ἰδικόν σας;

— Εἰς ποῖον δρόμον; ἐπανέλαθεν ὁ Πινσῶν βλέπων τὸν Βοαζολῆν.

— Ἄκουσε, μικρὲ, εἶπεν οὗτος· μὴ γνωρίζοντες τὰ ἀγγλικά, ἀγνοοῦμεν καὶ τὸν δρόμον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκειται τὸ ξενοδοχεῖόν μας. Γνωρίζομεν μόνον ὅτι κεῖται εἰς μίαν πλατεῖαν σιμὰ εἰς τὸν σταθμόν.

— Εἰς ποῖον σταθμόν; Τὸ Λονδίον ἔχει καμμιά δωδεκαεὶς σταθμούς.

— Εἰς τὸν σταθμόν ὅπου ἀποβιβάζονται ὅσοι ἔρχονται ἀπὸ Παρισίους.

— Ἐκατάλαβ'· θὰ ἦνε ὁ «London - Bridge Station»· μισὴν λεύγαν εἰσθε μακρὰν ἀπ' αὐτόν, ὅχι περισσότερον. Δὲν εἶνε εἰς τὸν δρόμον μου· ἀλλ' ἂν πραγματικῶς δίδετε τὸ τάλληρον ὅπου ἐπροσφέρετε...

— Νά το! ἀνέκραζαν οἱ δύο μηχανικοί, θέντες ταυτοχρόνως τὴν χεῖρα ἀμφότεροι εἰς τὸ θυλά-

κιον, καὶ προτείνοντες πρὸς τὸ μειράκιον τὸ ἀργυροῦν νόμισμα.

— Εἰσθε τίμιοι ἄνθρωποι, κατὰ ποῦ βλέπω· ἀλλὰ σεῖς εἰσθε δύο καὶ ἐγὼ ἕνας, καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ μὲ χραπώσετε. Ρίξτε τὸ πουλάκι ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούσω τὴ φωνίτσα του.

Ὁ Πινσῶν ἔρριψεν ἡμίσειαν κορῶνα πρὸς τὸ παιδίον.

— Αὐτὸ τὸ νόμισμα, εἶπεν ἐκεῖνο, ἀφοῦ καλῶς πρότερον τὸ ἐξήτασεν, πηγαίνει δύο φράγκα καὶ πενήντα καὶ ὄχι πέντε.

— Ὅθ' συμπληρώσωμεν τὸ ποσὸν ἅμα φθάσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Δὲν εἶνε τόσον κουτοὶ οἱ Παρισινοὶ καθὼς βλέπω, εἶπεν ὁ νεαρὸς σχοινοβάτης ἐκτελῶν νέον ἐπικίνδυνον ἄλμα. Ἐμπρὸς λοιπόν! περιπατεῖτε.

Τὸ μειράκιον ἤρχισε νὰ βραῖνη μὲ βῆμα ἐσπευσμένον. Κατ' ἀρχὰς ἐβάδιζεν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ μετὰ τῶν δύο μηχανικῶν, ἐπιτηροῦν αὐτοὺς ὑπόπτως. Ἐβρεν ἱεράτιον ἐξ ἐριούχου στενότατον, περισκελίδας βραχυτάτας καὶ εἰς τὴν κεφαλήν στρογγύλον πιλίκιον. Τὸ στόμα του ἦτο μικρὸν καὶ λεπτόν, οἱ ὀφθαλμοὶ μέλανες καὶ ζωηροὶ καὶ ἡ κόμη του φύσει οὐλλή. Εἶχε καθ' ὅλον τὸ παράστημά του χαρακτῆρά τινα κομψότητος, εὐφυΐας, ἀπορασιςτικότητος, ὅστις ἐξέπληξε τοὺς δύο φίλους.

— Εἶσαι Γάλλος; τὸν ἠρώτησεν ὁ Πινσῶν.

— Μάλιστα, κύριε· ἐγεννήθην εἰς Παρισίους.

— Κατοικεῖς πρὸ πολλοῦ εἰς Λονδίον;

— Πρὸ τριῶν ἐτῶν.

— Ὑπηρετεῖς εἰς κανένα κατάστημα;

— Ὅχι· κάμνω ἀπ' ὅλας ταῖς δουλείαις, ἕως ὅτου νὰ μεγαλώσω.

— Τί κάμνουν οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ἔχω πλέον· τὴν μητέρα μου δὲν τὴν ἐγνώρισα, ὁ δὲ πατέρας μου ἀπέθανε μετὰ ἐξ μῆνας ἀφοῦ ἤλθομεν εἰς Λονδίον.

— Καθ' ἑμὲν παιδί! εἶπεν συγχρόνως καὶ οἱ δύο μηχανικοὶ μετὰ φωνῆς τοσοῦτον συγκινημένης, ὥστε τὸ μειράκιον, ἀρχίζον πλέον νὰ μὴ δυσπιστῇ, ἐπλησίασεν ἐγγύτερον πρὸς αὐτούς.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Βοαζολῆς μετὰ στιγμῆν σιωπῆς.

— Ζωηρός.

— Τί ὄνομα εἶν' αὐτό;

— Ἔτσι μ' εὐγαλιὰν οἱ Ἀγγλοὶ, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μένω πάντα ἡσυχῶς σὰν αὐτοῦς.

— Ἀλλὰ τὸ καθυαυτό σου ὄνομα ποῖον εἶνε;

— Βίκτωρ Βριγῶ, καθὼς διατείνεται ἡ θεοὶ Πιτζ.

— Εἶνε καμμιά συγενής σου αὐτή;

— Ὅχι· συγγενῆ ἄλλον δὲν ἔχω παρὰ ἕνα θεῖον εἰς τὸ Βορῶν, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω τὴν διεύθυνσίν του. Ἡ θεοὶ-Πιτζ εἶνε χήρα ἑνὸς ναύτου, μίαν λαμπρὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία, ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατέρας μου, μ' ἐπῆρε εἰς τὸ σπῆτι τῆς, ποῦ ἦτο σιμὰ

στὸ δικό μας γιὰ νὰ μὴ μείνω μέσα στὸ δρόμο.

— Αὐτὴ σὲ ἀνέθρεψεν;

— Ὅχι, κύριε, διότι δὲν εἶνε πλουσία. Μ' ἐπῆρε μαζί τῆς καὶ ἐδοκίμασε νὰ μὲ παρηγορήσῃ, καὶ διὰ ὀκτὼ ἡμέρας μοῦ ἔδωκε νὰ φάγω καὶ νὰ πῖω, καὶ μοῦ ἔτρωσε καὶ ἕνα κρεβάτι νὰ κοιμηθῶμαι. Σ' αὐτὸ τὸ λίγο διάστημα ἐπαρηγορήθηκα λιγάκι, δηλαδή ἐσυνείθισα νὰ θυμοῦμαι τὸν πατέρα μου χωρὶς νὰ κλαίω. Ἐνα βράδυ ποῦ εἰδενπούσαμεν, ἡ θεοὶ-Πιτζ μὲ ἔκαμε νὰ καταλάβω ποῖα ἦτο ἡ θέσις τῆς καὶ ποῖα ἦτο ἡ ἰδική μου. Ἦτο πτωχὴ, πολὺ πτωχὴ· ἐγὼ πάλιν ἤμουν πλέον χωρὶς στήριγμα, χωρὶς πόρον· ἔπρεπε νὰ ἐργάζομαι διὰ νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου. «Ἐδῶ θὰ κοιμηθῶμαι, μοῦ ἔλεγε· ὅταν εὐρίσκεσαι εἰς στενοχωρίαν θὰ ἔρχεται νὰ μοιράζεται μαζί μου ταῖς πατάταις καὶ τὴ λίγη μπίρα». Καὶ ἔτσι ἔκαμε τῷ ὄντι, κύριε.

— Τῆς δίδεις χρήματα, ὁσάκις κερδίζεις;

— Ὅχι· τὴν ἀποζημιῶνω μόνον ὅταν τύχη διὰ τὰ ἔξοδα ποῦ κάμνει γιὰ μέ. Ὅταν μοῦ τύχη καμμιά καλὴ δουλειὰ τῆς ἀγοράζω κανένα φουστάνι, κανένα ζευγάρι χειρότικα μάλλινα, ὀλίγον χοιρομέρι, καὶ τῆς τὰ χαρίζω, καὶ γαμίζω καὶ τὸ σταματῶ τῆς μπίρα. Ὅταν ἡ δουλειὰ πηγαῖνη ἄσχημα, εἶμαι βέβαιος πάντοτε, σὰν πηγαῖνω τὸ βράδυ νὰ πλαγιάσω, ὅτι θὰ εἴρω τὸ πιάτο μου σιμὰ εἰς τὸ δικό τῆς, καὶ κανένα λόγον ἐνθαρρυντικόν.

— Καὶ τί ἔργον κάμνει αὐτὴ ἡ καλὴ γυναῖκα;

— Ἐκίνει μαλλιά· ἀλλὰ εἶνε τόσον ἠλικιωμένη, ὥστε δὲν κερδίζει πλέον πολλά.

— Ἐξήτησες ποτὲ ν' ἀνεύρῃς τοὺς συγγενεῖς ὁποῦ ἔχεις εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Περὶ αὐτῶν εἰξεύρω μόνον ὅτι κατοικοῦν εἰς τὸ Βορῶν, καὶ οὐδὲν πλέον.

— Εἶνε πλοῦσιος ἢ πτωχός;

— Πλοῦσιος, κύριε, ὅπως ἦτο καὶ ὁ πατέρας μου, διότι ἐθυμοῦμαι, εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τὸ Παρίσι, εἶχαμε ὑπηρετάς, ὑπηρετριάς, ἀμάξι. Ὁ πατέρας μου, ἀφοῦ καταστράφη δὲν εἰξεύρω ἀπὸ ποῖαν αἰτίαν, μὲ ἔφερεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐσκόπευε, καθὼς ἔλεγε, νὰ ξανακάνῃ πάλιν τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ ὁ θάνατος δὲν τὸν ἄφησεν.

— Γνωρίζεις ἀνάγνωσιν;

— Καὶ γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν.

— Καὶ πῶς κερδίζεις τὰ πρὸς τὸ ζῆν; ἠρώτησε καὶ ὁ Βοαζολῆς.

— Κάμνω θελήματα, βοηθῶ εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν πλοίων· καμμιά φορά, ὡσὰν ἀπόψε λόγου χάριν, λαμβάνω μέρος καὶ εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Ἀστλεῦ.

— Εἶσαι λοιπὸν σχοινοβάτης; εἶπον συγχρόνως ἀμφότεροι οἱ μηχανικοὶ, ἐνθυμούμενοι τὸ ἐπικίνδυνον ἄλμα ὅπερ ἐξετέλεσε πρὸ ὀλίγου τὸ παιδίον.

— Δὲν εἶμαι ἀκόμη, ἀπήντησεν, ἀλλὰ σχημα-

τίζομαι τώρα. Τώρα αρχίζω να μανθάνω πώς να στέκομαι όρθός επάνω στο άλογο· εσσύ δὲ διὰ τούμπαις, δὲν εἶνε κανένας νὰ μοῦ σταθῆ εμπρός.

— Εἶσαι τίμιος; ἤρώτησεν ὁ Βοαζολῆς.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν τὸ μειράκιον ἀτενίζον κατὰ πρόσωπον τὸν ἀποτεινάντα αὐτῷ τὴν ἐρώτησιν. Δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα εργαζόμενος εἰς τὰ κάρβουνα μαζί με παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου, καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὰ ἔγεινα φίλος. Εἶχε συχνὰ χρήματα, καὶ ἐγὼ ἐθαύμαζα δι' αὐτὸ. Μοῦ ἐξηγήθη ὅτι ἔκλεπτεν εἰς τὰ ἐργαστήρια καὶ ἠθέλησε νὰ μοῦ διδάξῃ τὸν τρόπον, νὰ μετὰ μίθῃ τὴν τέχνην του, ὡς ἔλεγε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν με εὐχαριστοῦσεν. Τὸ εἶπα στὴ θεικῆ Πίτζ, καὶ αὐτὴ μοῦ δώκε νὰ νοιώσω ὅτι εἶνε καλύτερα νὰ πεινᾷ κανεὶς παρὰ νὰ κλέπτῃ, ἐζήτησε νὰ τῆς ὑποσχεθῶ στὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου, ὅτι δὲν θὰ ἀκούσω ταῖς κακαῖς συμβουλαῖς καὶ θὰ μείνω πάντοτε τίμιος παιδί. Τὸ ὑποσχέθηκα, κύριε, καὶ ἡ θεικῆ Πίτζ, μετὰ τὸν ὁποῖον συνομιλῶ κάθε βράδυ πρὶν πλαγιασῶ μ' ἔμαθε τὸσον καλὰ ποῖον εἶνε τὸ καλὸν καὶ ποῖον τὸ κακὸν ὥστε δὲν ἐμπορῶ πλέον ν' ἀπατηθῶ.

Ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ Ζωηροῦ ἐνδιέφερε τὸσον τοὺς δύο μηχανικούς, ὥστε ἐλησμόνησαν τὴν θέσιν των καὶ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἐξεπλάγησαν δὲ ἅμα τὸ παιδίον τοῖς εἶπεν.

— Νὰ ποῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βράϊτζ; κυττάξαις τώρα ν' ἀνεύρετε τὸ σπίτι.

Αἱ ὁδοὶ μεγαλοπόλεως τινος, τὴν νύκτα ὅτε κλεινοῦνται τὰ καταστήματα καὶ ἡ σιγὴ καὶ ἡ ἐρημία βασιλεύει ἐν αὐταῖς, ἔχουσι θέαν τὸσον διάφορον ἐκείνης ἢν ἔχουσι τὴν ἡμέραν, ὅτε ἐμφυχοῦνται ὑπὸ τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου, ὥστε οὐδ' ὁ Πινσὼν, οὐδ' ὁ Βοαζολῆς ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν κατοικίαν των. Ὁ Ζωηρὸς μετ' ὑπομονῆς καὶ ἀγωνίας ἀρῶν τοῦς ἔφερε μέχρι τῆς θύρας τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὅπουθεν ἐξ ἀνάγκης θὰ διέβησαν τὴν προτεραίαν, τοὺς ὠδήγησε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου των, ὅπου ἀνεγνώρισαν ἐπὶ τέλους. Ὁ παῖς ἔκρουσε τὸ βόπτρον καὶ προσέδραμεν αὐτὸς ὁ ξενοδόχος. Ὁ Ζωηρὸς διηγήθη πρὸς αὐτὸν ἐν ὀλίγοις τὴν περιπέτειαν τῶν δύο φίλων καὶ ἐγέλασαν ἀρεκτά.

— Ἐρώτησέ τον ἂν ὁ ὁμιλῶν τὴν γαλλικὴν ὑπηρετίης ἐπαγγέλην ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Πινσὼν.

Ὁ Ζωηρὸς μετ' ἰκανῶς μικρὰν συνδιαλέξιν μετὰ τοῦ ξενοδόχου, ἐγνωστοποίησεν εἰς τοὺς δύο φίλους ὅτι ὁ ὑπηρετίης θὰ εὐρίσκατο εἰς τὰς διαταγὰς των τὴν ἐπαύριον. Εἶτα, πρὶν ἢ οἱ δύο φίλοι λάθωσι καιρὸν νὰ τῷ πληρώσωσι τὴν ἀμοιβὴν ἢν τῷ ὑπεσχέθησαν, τὸ παιδίον κύχθη αὐτοῖς καλὴν νύκτα καὶ ἀπέβη δρομαῖον.

— Οὐρ! εἶπεν ὁ Βοαζολῆς; πίπτων κατάκοπος ἐπὶ τινος ἔδρας, πῶς σοὶ φαίνεται αὐτὴ ἡ πλήρης περιπετειῶν ἡμέρα, Πινσὼν;

— Μοὶ φαίνεται, ἀπήντησεν ὁ μηχανικὸς ὅτι

εἴμεθα ὡσὰν δύο ἥρωες σωστοὶ κομφοδίτες, καὶ πᾶν ὅ,τι μοὶ συμβαίνει ἀφ' ἧς στιγμῆς ἄρξαται τὴν ἑδὸν Νολλὲ, μοὶ φαίνεται τεράστιον, ἀπίστευτον.

— Ὁ ταξιδεύων κερδίζει πάντοτε, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς; σοὶ τὸ ἐπανελάθον τσακίς.

— Κερδίζει ποῦ πεθαίνει στὸν κόπο, τὸ εἰξεύρω, ἐπανελάθεν ὁ Πινσὼν, καὶ δι' αὐτὴ τῶρα θὰ κοιμηθῶ σὰν κωφός.

Ἄλλ' ὅμως ἀντὶ νὰ κατακλιθῆ ὁ Πινσὼν, ἔστη καὶ ἠτένιζε ἀφηρημένος τὸν φίλον του ἐκδυόμενον.

— Τί σκέπτεσαι Πινσὼν; τὸν ἠρώτησεν οὗτος.

— Σκέπτομαι ἐκεῖνο τὸ διαβολάκι, χάρις εἰς τὸ ὅποιον ἠδυνήθημεν νὰ κοιμηθῶμεν τὴν νύκτα ταύτην, ἢ κάλλιον εἰπεῖν τὴν προῖταν ταύτην, εἰς τὸ κρεβδᾶτι μας; μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν αὐτὴ τὸ παιδί. Τί ζωηρότης! τί βλέμμα ἀνυπόκριτον! λυποῦμαι ποῦ ἔφυγε τόσον γρήγορα.

— Διαιτί;

— Ἦθελα ἀκόμη νὰ τὸν ἐξετάσω. Μοῦ φαίνεται, Βοαζολῆ, ὅτι εἶνε καθήκον μας νὰ τὸν συνδράμωμεν. Αὐτὸ τὸ μικρὸν, τὸ χαμέιον μέσα εἰς αὐτὴν τὴν μεγαλόπολιν, εἶνε συμπατριώτης μας, συμπολίτης μας, ἀρῶν εἶνε Πικρισίνος. Ἐχει συγγενεῖς εὐπόρους, καὶ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν διήγησιν του καὶ νομίζω καλὸν νὰ τὸν βοηθήσωμεν ὅπως τοὺς ἀνέυρη. Τέλος πάντων ζῆ ἐν τῇ δυστυχίᾳ, καὶ μετὰ τὸν καιρὸν οἱ περισπασμοὶ καὶ τὰ κακὰ παρὰδειγμάτα δυνατὸν νὰ τῷ ἐξελείψωσιν ἀπὸ τὴν μνήμην τὰς καλὰς συμβουλαῖς τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης ξανθρίας. Εἶνε μία εὐφυῆς, μία ἰκανότης ἣτις ἀπόλλυται, πνίγεται; ἂς τῷ τείνωμεν τὴν χεῖρα διὰ νὰ σωθῆ.

— Εὖγε Πινσὼν! αὐτὸ σὲ τιμᾷ. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν σου ἐκ Λιβερπούλης, ἂν ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία εἶνε τὸσον δεξιὰ τῷ ὄντι ὅσον φημίζεται παρ' ἡμῶν, θὰ σοὶ εἶνε εὐκόλον δι' αὐτῆς ν' ἀνεύρη τὸν μικρὸν Βίκτωρα Βριγῶ; εἶνε ἀρεκτὰ ἐξυπνος, ὥστε θὰ σοὶ δώσῃ πᾶσιν πληροφορίαν διὰ νὰ δυναθῆς νὰ εὕρη μετ' αὐτοῦ τοὺς συγγενεῖς του.

— Θὰ τὸ κάμω, Βοαζολῆ, καὶ θὰ τὸ κάμω ἐν ὀνόματί σου; ἡ ἀγαθὴ αὕτη πράξις θὰ σοὶ φέρῃ εὐτυχίαν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Βοαζολῆς θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

Καίπερ κεκμηκὸς λίαν ὁ Πινσὼν, ἐν τούτοις ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῆ. Ἐδλεπε τὸν μικρὸν Ζωηρὸν ποιοῦντα τὰ ἐναέρια ἄλλατά του καὶ ἤκουεν αὐτὸν ἀφηγούμενον διὰ τῆς γλυκεῖας καὶ συμπαθοῦς φωνῆς του τὴν θλιβεράν αὐτοῦ ἱστορίαν.

— Πτωχὸν παιδί! ἐπανελάθε πολλάκις, ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ σὲ ἐπανεύρω.

Ἡ ἡμέρα ἦτο προεχωρημένη ἰκανῶς ὅτε ὁ Πινσὼν ἀφυπνίσθη. Ὁ Βοαζολῆς, ἐξυπνος ἤδη, ἐνεδύετο ἀθορούως.

— Εἶνε ἀληθινὴ ἀκτις ἡλίου αὐτὴ ἣτις διέρχε-

ται διὰ τοῦ παραθύρου μας; ἠρώτησεν ὁ μηχανικὸς, τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀληθινὴ, ἀπήντησεν ὁ Βοαζολῆς; σοὶ τὸ πιστοποιῶ ἐγὼ. Καθὼς σὺ καὶ ἐγὼ, βασιζόμενος εἰς τοὺς λόγους τῶν ταξειδιωτῶν, ἐδίστασα πρὸς στιγμὴν περὶ τῆς πραγματικότητος αὐτῆς. Βλέπων τὴν ἀκτινα ταύτην ἐξαίρνης, ἐνόμισα αὐτὴν προεὶν τῆς ἀγγλικῆς βιομηχανίας. Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτως; αὐτὸς ὁ ἐρυθρὸς δίσκος, τὸν ὁποῖον βλέπομεν ἐκεῖ εἰς τὸ στερέωμα λάμποντα, εἶνε ὁ ἥλιος, φίλε μου, ὁ ἴδιος ὁ ἥλιος.

— Ἐτήμανες;

— Ἀκόμη.

— Δὲν εἶσαι περίεργος, Βοαζολῆ.

— Τί ἐννοεῖς;

— Εἰς τῶν ζωηροτέρων μου πόθων εἶνε νὰ κάμω ἐπὶ τέλους καὶ τὴν γνωριμίαν αὐτοῦ τοῦ περιφήμου ὑπέρτερου, τὸν ὁποῖον περιμένωμεν πρὸ τεσσαράκοντα ὁκτώ ὥρων.

— Μὴ ὑποπτεύεις ὡς ἐγὼ...

— Ἄς σημάνωμεν καὶ ἂς ἀφήσωμεν τὰς εἰκασίας...

Ὁ Βοαζολῆς ἐτήμανε; βῆμα ἑλαφρὸν ἠκούσθη εἰς τὸν διάδρομον.

— Εἶνε ἡ μικρὰ ὑπηρετίης! εἶπεν ὁ Πινσὼν ἤλου ἐτοιμὸς νὰ στοιχηματίσω.

— Καὶ θὰ ἔχανε; ἀνέκραξεν ὁ Βοαζολῆς.

Ἡ θύρα ἀνεῴχθη, καὶ ὁ Ζωηρὸς, ἐκτελών τὴν περιήρησιν ἐπικίνδυνον ἄλλα του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κοῦρων:

— Ἀμέσως, κύριοι, ἀμέσως!

[Ἐπιταυρῶνται.]

ΥΓΙΕΙΝΗ

(Cravellhier, Hygiène générale).

Συγγραμὴ καὶ πῶλος ἐκ τοῦ 1890.

Περὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ τὸν ὀργανισμόν.

Μνημονεύσωμεν καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως καὶ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς. Ὁ ἀήρ, εἶπομεν, εἶναι βάρους μία λίτρα ξηροῦ ἀέρος βαρύνει 1 γρ. 29, τῆς δὲ στήλης τοῦ ἀέρος τῆς ὕψ' ἑκάστου ἡμῶν βρασταζομένης, ἐχούσης βάρους πολλῶν εκατομμυρίων λιτρῶν, ὁ ἄνθρωπος φέρει φορτίον οὐχὶ ἑλασσόν των 15 - 16,000 χιλιόγραμμων.

Ἐπιστήμων τις τοῦ μεσαιῶνος (καὶ παρ' ἡμῶν δὲ ὑπάρχουσιν ἐτι τοιοῦτοι) ἤθελε περιφρονητικῶς μειδιάσει καὶ ἤθελεν εἶπει: *μωρία! μωρία!* Τὰ 15,000 χιλιόγραμμα εἶναι ἐν τούτοις πραγματικά.

Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν, θὰ εἴπωσιν αἱ ἡμέτεροι ἀναγνώστριαι, ὁ ἄνθρωπος δὲν συντρίβεται ὑπὸ τοῦ βάρους τούτου; Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐάν θέσητε 15,000 χιλιόγραμμα ἐπὶ τῆς μίτης πλαστικῆς μίτης ζυγοῦ καὶ 15,000 ἐπὶ τῆς ἄλλης, αἱ δύο πλαστικῆς θέλουσιν ἔλθει εἰς ἐντελῆ

ἰσορροπίαν διὰ τὸν ἀπλούστατον ἐπίσης λόγον ὅτι, ὅταν δύο ἄνθρωποι ὠθοῦσιν ἀφ' ἑνὸς καὶ δύο ἔτεροι ἰσοδύναμοι ἀφ' ἑτέρου τὸ κινηθῆσόμενον ἀντικείμενον μὲτε ἀκίνητον. Εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ περιβαλλόμενον πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ ἀέρος, οὐ ἡ πίσις γίνεται πανταχόθεν, ὑπάρχουσιν ὑγρὰ ἀσυγκαταπίεστα καὶ ἀέρια ἐλαστικὰ καθιστῶντα τὴν ἰσορροπίαν, ἡ δὲ φυσικὴ αὕτη πίσις συνδέεται μετὰ τῆς συστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, εἰς τρόπον ὅστε ὅταν ἀπηνιδίως ἐλαττωταί, ὡς συμβαίνει εἰς τὸ πείραμα τῆς σικύας, τὰ ὑγρὰ καὶ τὸ αἷμα συρρέουσι πρὸς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ δέριματος καὶ ἐξέρχονται δι' ὄλων τῶν πόρων.

Τὰ φαινόμενα, τὰ ὅποια προκαλεῖ ἡ δι' ἀεροστάτου ἀνάβασις εἰς τὰ ὑψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας, εἰς 3 λ. χ. ἢ 4 χιλιάδων μέτρων ὕψος (ὁ Gay Lussac ἀνῆλθεν εἰς ὕψος 6977 μέτρων, τὸ δὲ βαρόμετρον ἐδείκνυε 32 ἑκατοστὰ ἀντὶ 76) ἢ καὶ μόνον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τῶν μεγαλειτέρων ὄρεων, εἶναι τὰ αὐτὰ οἷα καὶ τὰ τῆς σικύας, ἢ ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν αἰτίαν, καὶ ἐξηγοῦνται διὰ τῆς ἀριότητος τοῦ ἀέρος, οὐ ἡ πυκνότης ἐλαττωταί καθόσον ὑψόμεθα. Ἡ ἀναπνοὴ γίνεται συγχοτέρη, ἡ κυκλοφορία ἐπιταχύνεται, κόπωσης ἀκατάβλητος σχεδὸν ἐπέρχεται, τὸ αἷμα ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ στόματος, τῶν ὄτων, τῶν ὀφθαλμῶν κτλ. Ἀνάγκη τότε καταπειγόντως νὰ καταβῶμεν, ὅπως ἀποφύγωμεν προφανῆ κίνδυνον.

Ὁ ἄνθρωπος φαίνεται μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ὑπεράνω ὕψους ὠρισμένου 3 ἢ 4 χιλιάδων μέτρων, οἱ δὲ μοναχοὶ τοῦ ἁγίου Βερνάρδου, ὧν ἡ μονὴ κεῖται 2,000 μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἀποθνήσκουσι πάντες σχεδὸν νεοὶ καὶ φθισικαί.

Τὸ ἐξῆς ἀξιοσημειώτων γεγονόσ ἀποδεικνύει περὶ τούτου, πόσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ φύσις καὶ πῶς διαπλάττει βαθμηδὸν τὸν ἄνθρωπον συναρμόζουσα αὐτὸν τῇ ἐξωτερικῇ φύσει.

Εἰς τὰς Κορδιλιέρας τῶν Ἄνδεων ὑπάρχει πρὸ πολλῶν ἐτῶν φυλὴ, οἱ Κιχάσιοι ἢ Ἰνκάσιοι, κατοικοῦντες εἰς ὄρησιν ἔχοντα κατὰ μέσον ὄρον ὕψος 2,500 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Ἀναγκαζόμενος νὰ ζήσῃ εἰς τοιοῦτον ὕψος ὁ κάτοικος τῶν πεδιάδων ἤθελε ταχέως αἰσθανθῆ ἐνόχλησιν, καθότι, ἀριστάτου ὄντος τοῦ ἀέρος, ἀπαιτεῖται μεγαλειτέρα ποσότης αὐτοῦ ὅπως παρὰσχη τὸ ὀξυγόνον καὶ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν ζωὴν στοιχεῖα. Ἡ ἀναπνοὴ γίνεται ἀρα συγχοτέρη, ἡ δὲ συγχοτήτης αὐτῆς προξενεῖ μετ' οὐ πολλὰ αἰμοπτύσιν καὶ αἰμορροχίαις.

Ἀλλ' ἡ φύσις διέπλεσε βαθμηδὸν τὸ σῶμα τῶν Κιχασίων εἰς τρόπον ὅστε δύνανται νὰ ζήσωσιν εἰς ἀέρα ἀραιὸν ἀνευ ἐνοχλήσεως. Καὶ διέστειλε μὲν τὰς κυψέλας τῶν πνευμόνων των καὶ ἠξήσθη τὴν χωρητικότηθα αὐτῶν, ἀνέπτυξε δὲ τὸν καρ-

μόν και ἐμήκυνε τὸ ἄνω σῶμα ἀφίνουσα τὰ κάτω ἄκρα. Τῷ ὄντι, ἀξιοσημείωτος εἶναι παρὰ τῆ φυλῆ ταύτῃ ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τοῦ ἄνω σώματος ὑπερβαίνουσα τὴν τοῦ Εὐρωπαίου καὶ ἡ σχετικὴ μικρότης τῶν κνημίων.

Ἔτσι αἱ αἰρινίδαι βιολογικαὶ μεταβολαὶ ἐκθέτουσι τοὺς πληθύνοντας εἰς αἰμορραγίας καὶ ἀποπληξίας εἶναι βεβαίωτον. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου κινδύνου;

Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὡς εἰς ὕλας ἐν γένει τὰς ἀτμοσφαιρικές μεταβολάς, τὸ ἀσφαλέστερον εἶναι νὰ καταρτίσθωμεν καλὸν ὄργανισμὸν ἀντέχοντα εἰς αὐτάς, νὰ μὴ γινώμεθα μαλθακοί. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον.

Ὡς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες οὐδὲν λογίζονται ὑπὲρ τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ὕλικας ἀπολαύσεις, πρέπει νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς ὁσάκις ἀπονήσκουσιν ἐκ κεραυνοβόλου τινὸς ἀποπληξίας ἀπαιλαττούσης αὐτοὺς ἀπὸ πολλῶν ἀληθινῶν. Ἡ ὑγιεινὴ οὐδὲν ἔχει τὸ κοινὸν μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων.

Περὶ τοῦ ὑγροῦ ἀέρος καὶ τῶν ὑγρῶν αἰκημάτων

Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀὴρ περιέχει πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀτμὴν ὕδατος, ὃ δὲ ἀτμὸς οὗτος ἐλαφρότερος ὢν τοῦ ἀέρος τῶν κάτω στρωμάτων, κατέχει τόπον διαίεσσαν μετὰ τῶν ἄνω στρωμάτων καὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς, ὃ ἐν τῷ ἀέρι μετέωρος ἀτμὸς εἶναι ἀόρατος ἀφανιζόμενος ἐν τῷ κυανῷ βάθει τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλ' ὁσάκις ἡ ἐξάτμιτις εἶναι μεγάλη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους ἢ ἡ θερμοκρασία αἰρινίδως πίπτει, ὃ ἀτμὸς συμπυκνῶνται, νέφη δὲ σχηματίζονται καὶ μετ' ὀλίγον διαλύονται εἰς βροχὴν.

Ὁ κίνδυνος ὃ προσερχόμενος ἐκ τοῦ ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ ἀέρος, ἐπιβλαβὸς πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἀδύνατους ὄργανισμούς, εἰς τὰ παιδιὰ καὶ εἰς τοὺς ἀρρώστους, εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸς καὶ ἀπαιτεῖ πολλὰς προφυλάξεις. Τὸ ὑγρὸν ψυχρὸς παγώνει τὰ μέλη ἡμῶν εἰσδύον ἕως εἰς τὰ κόκκαλα, ὡς κοινῶς λέγεται, καὶ προκαλεῖ καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς ἀπεριστέτους πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς φύλου πλῆθος σπουδαίων παθήσεων. Πόσαι βρογχίτιδες, πλευριτίδες, φρίσεις, ἐντερίτιδες, κυνάγχαι, ὑμενογόνοι διφθερίτιδες, βροματισμοί, ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης προηλθον αἰτίας, ἡδύναντο δὲν ἀποσοβῆθαι διὰ καταλλήλων ἐκ φλανέλλας ἐνδυμάτων ἐπὶ τοῦ δέρματος φερούμενων!

Κατ' ἐμὴν γνώμην ἡ ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦσα ἀποστρόφῃ πρὸς τὴν φλανέλλαν ἐν γένει εἶναι παράλογος, εὐχῆς δὲ ἔργον εἶναι νὰ ἐφοδιάζῃται ἕκαστος ἀπὸ τοῦ Οκτωβρίου μέχρι τοῦ Ἀπριλίου συμπεριλαμβανομένου, διὰ καλῆς φλανέλλας, φερούμενης ἐπὶ τοῦ δέρματος μὲν διειρημένης τῆς ὑγρασίας, ἐπὶ τοῦ χιτῶνος δὲ κατὰ τὴν ξηρασίαν καὶ ἀνανεουμένης καθ' ἑβδομάδα!

1. Ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἀναγκαί-

αὐτὴ εἶναι ἀπλουστάτη καὶ θαυμασία συνταγὴ, φίλοι ἀναγκῶσται, μυριάκις καλλίτερα πολλῶν ἄλλων λίαν διαδεδομένων, δυναμένη δὲ νὰ προφυλάξῃ ὑμᾶς καὶ τὰ ὑμέτερα τέκνα ἀπὸ πολλῶν ἐχλημάτων καὶ ἀπὸ πολλῶν πρὸ πάντων φαρμάκων καὶ ἐπισκέψεων ἰατρῶν.

Οἱ Ἄγγλοι, οἵτινες εἶναι διδασκαλοὶ μας εἰς πολλὰ, τὴν γνωρίζουσι καὶ δὲν μεταβάλλουσιν ἀνοήτως ζήτημα ὑγείας εἰς ζήτημα ἰδιοτροπίας καὶ συρροῦ ἔχουσι δίκαιον, τῇ ἀληθείᾳ, καίτοι δὲ ἀντιποιοῦμενοι ὀρθοπροσόνην, εἰμὲν πολλὰκις ἀνόητοι.

Ἐκαστος ἂς ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ παραδείγματος τῶν πέραν τῆς Μάγχης γειτόνων ἡμῶν.

Ὅπως μὴ ὦσιν ὑγραὶ αἱ οἰκίαι, ἀνάγκη νὰ οἰκοδομῶνται ἐπὶ ἐδάφους παρασκευασμένου καὶ προφυλαγμένου ἀπὸ ὑπογείων ἐνσταλλάξεων, νὰ εἶναι καλῶς ἐκτεθειμένοι, νὰ κατασκευάζονται δὲ δι' ὕλικῶν ἐκλεκτῶν καὶ νὰ φωτίζονται καὶ ἀερίζονται καλῶς. Ἀλλὰ τοῦτο ἀπόκειται εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας καὶ εἰς τοὺς ἀρχιτέκτονας, οὐδὲ εἶναι ἡμέτερον ἔργον.

Ὅπως ὦσι κατοικήσιμοι, καθότι τὰ ἀσβεστώματα εἴτε καλῆς εἴτε κακῆς ποιότητος ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀποστάζουσι, καλὸν εἶναι νὰ ξηραίνωνται κατὰ τὸ θέρος, ν' ἀπαγορευθῆται δὲ διὰ νόμου εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας, ὡς ἐν Τουρίνῳ, νὰ ἐνοικιάζωσιν αὐτάς πρὶν ἢ παρελθῶσιν ἐξ ἡμερῶν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κτιρίου. Προτιμότερον εἶναι ὅμως τὸ νὰ κοιμᾶται τις ἐν μέσῳ ὑγρῶν ἀσβεστωμάτων ἢ ἐν ὑπαίθρῳ.

Κληθεὶς νὰ θεραπεύσω πτωχὸς τινὰς κατοικοῦντας πρὸ μικροῦ εἰς δωμάτια νεόκτιστα καὶ παθόντας ἀρθριτικούς πόνοους καὶ παραλυσίαν, ἐνόμισα περιεργῶν νὰ ἐξετάσω ποῖαν ποσότητα ὕδατος παρέχει εἰς ὠρισμένον χρόνον μικρὰ ἐπιφάνεια, 4 τετραγωνικὰ ὑποδεκάμετρα περίπου ὑγροῦ ἀσβεστώματος, ἢν εἶχον καλύψει διὰ ὑελίνου κώδωνος, συνήγαγον δὲ 40 γραμμάρια περίπου πεπυκνωμένου ὕδατος ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἡμερῶν, ὅπερ ὑποθέτει ἐξάτμισιν 3 χιλιογρ. 600 γραμ. ἢ 3 ¹/₂ λίτρων περίπου εἰς δωμάτιον 3 μέτρων ἐπὶ 4.

Δὲν ἀρκεῖ ἄρα γε τοῦτο ὅπως προκαλεῖται ἐνοχλήσεις, ἢ δὲ ἐνέργεια αὕτη παρατεταμένη δὲν εἶναι κατὰ τι ἐπιφοβὸς ἀπὸ ἐθεσθαιώθη, ὅτι ἡ ὑγρασία εἶναι ἡ πηγὴ πολλῶν ὀργανικῶν ἀσθενειῶν, Ἐνδύματα ζεστά, καλὴ πυρὰ διειρηθεῖσα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καλὸς ἀερισμὸς καὶ καλὰ ἐπιστρώματα, ἰδοὺ τὰ ἄιστα προφυλακτικὰ κατὰ τῆς ὑγρασίας τῶν ἀσβεστωμάτων, διὰ τοὺς ἀναγκάζομενους νὰ κατοικῶσιν ἐν αὐτοῖς.

ΕΛΙΣΑ Σ. ΣΤΕΡΟΥ

ταῖα εἶναι ἡ φλανέλλα φερούμενη ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἰδίως κατὰ τοὺς θερμούςς μῆνας.

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γ'

Τὰ ἀλώνια.—Πῶς ἀλωνίζεται ὄστρα.—Αἱ ἐπισκέψεις μου.—Τηγανίται.—Τὸ κοκκινιστὸν.—Ἐμφάνισις τοῦ διαβόλου.—Αἱ χωριατοπούλαι.—Τὰ πείσματα.—Ἡ Καστανή.—Μαύρα πλεξίδια.—Κεντήματα.—Ἐνδύματα.—Κοσμήματα.—Ὁ Βασιλικός.

Αἱ ἀληθινὰ ἀπόκρηφ τοῦ χωρίου δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐστιάζονται εἰς τὰ ἀλώνια, καὶ λίαν ὀρθῶς, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῶν ἀναμένει νὰ ἀνταμειβῆται τέλος ὃ πτωχὸς ἀγρότης διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀνησυχίας ἐνὸς ὅλου ἔτους. Ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ πόλει γεννηθέντες καὶ ἀνατραφέντες, οἱ ἀνευρίσκοντες ἔτοιμον ἐν τῇ τραπέζῃ τὸν ἄρτον καὶ μόνον ἀσχολούμενοι πῶς νὰ μεταφέρωμεν αὐτὸν κατὰ τεμάχια εἰς τὴν στόμαχον, οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν, κρατοῦντες ἐν τοῖς δακτύλοις τὸ σμικρότατον τῶν τεμαχίων ἐκείνων, πῶς περιπετειώδης ὑπῆρξεν ἡ ἱστορία αὐτοῦ ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐρίφθη ὡς κόκκος σίτου ἐν τῇ γῇ μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν παρετέθη πρὸ ἡμῶν οὕτω πεπλασμένον εἰς ἄρτον!

Τὰ ἀλώνια εἶνε μικρὰ πλατεῖαι στρογγύλαι καὶ ὀμαλώταται. Πλησίον ἐκάστου ἀλωνίου κεῖται μικρὰ μελαψὴ καλύβη, ἣτις χρησιμεύει ὡς ἀχυροποθήκη διὰ τὸν χειμῶνα πᾶς δὲ χωρικός ἔχει τὸ ἀλώνιον καὶ τὴν ἀχυροκαλύβην του. Τὰ δεμάτια τοῦ σίτου ἀπλοῦνται ἐπὶ τοῦ ἀλωνίου ἀποκαλυπτομένων τῶν δεσμών αὐτῶν καὶ ἐπὶ τοῦ ξυνοχρούσου τούτου καὶ κυματώδους πελάγους τῶν σταχυῶν ἄρχεται περιστροφικῶς ἐπιπλέουσα ἡ ροκάνα. Εἶνε δὲ αὕτη πανάρχαιον ἀλωνιστικὸν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ πλατείας σανίδος ὑπὸ τὴν ὁποίαν κροῦνται κοπετὰ πετράδια, τριακόσια ὡς ἑγγιστα τὸν ἀριθμὸν. Ἡ σανὶς ζεύγνυται διὰ τοῦ ζυγοῦ εἰς ζεύγος βοῶν, ὃ ὀδηγὸς ἀνέρχεται ἐπ' αὐτῆς ὡς ἀρχαῖος μαχητὴς πάλλων ἀντὶ δόρατος ἐξείαν βουκέντραρ καὶ ἐν τῇ συνεχεῖ περιστροφῇ τρίβει καὶ κατακόπτει διὰ τῶν λιθίνων ὀδόντων τὸ σύμμικτον γέννημα. Ἀλλαχοῦ ὃ σίτος ἀλωνίζεται διὰ τῶν ἵππων πολὺ ταχύτερον καὶ καλλίτερον, ἄνευ τῆς ἐλαεινῆς ροκάνας, ἀπλῶς προσδενομένων κατὰ στοῖχον ἀπὸ χονδροῦ πασσάλου ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ἀλωνίου ἐμπειρημένον καὶ τιθεμένων εἰς περιστροφικὸν δρόμον βουθεῖα τῆς μάστιγος. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ ἐλλειψίς ἀρκετῶν ἵππων ἀναγκάζει τοὺς χωρικούς νὰ ταλαιπωρῶσιν ἐπὶ ἡμέρας ὕλας τοὺς δυστυχεῖς βόας καὶ οὐχὶ σπανίως νὰ ζευγνύωσιν εἰς τὴν ροκάναρ καὶ τοὺς ὄνους αὐτῶν ἀκόμη, οἵτινες κλίνουσιν ὑπὸ τὸ ἀσύνθηες βᾶρος τοῦ ζυγοῦ τὸν πρᾶχην καὶ ἀνακινῶσι περιλύπως τὰ μακρὰ ὄτα, τὰ ὁποῖα βεβαίως ὡς πρόσθετον φορτίον, ἀχρηστον ὄλων αὐτοῖς, ἐπέβηκεν ἡ φύσις τῇ κερκῇ κοσμήματα εὐμήκη καὶ φιλόκαλα. . .

Καὶ τὸ ὅλον πανόραμα τῶν ἀλωνίων ἐν ἐνεργείᾳ εἶνε τι θαυμάσιον! Σύμπας ὁ ἀνθρώπινος καὶ

ζωικός πληθυσμὸς τοῦ χωρίου κινεῖται ἡθροισμένον ἐν αὐτοῖς. Οἱ μὲν ὀδηγοῦσι τὰς ροκάνας, πολλὰκις τέσσαρας καὶ πέντε ὄμοι, οἱ δὲ ἀνακινῶσι τὰ στόχια στρώματα, τὰ κλυόμενα *λειώματα* ἐνῶ παρέκει καταγίνεται τις εἰς μικρὰν ζυλοργικὴν ἐργασίαν, καὶ ὑπὸ σκιᾶν πλατάνου ἄλλος παρασκευάζει τὸ λιτὸν πρόγευμα. Τὰ παιδιὰ παλαίουσι καὶ λακτίζονται, οἱ κύνες κοιμῶνται ἢ ζῶνται παρὰ τὰς ἀχυροκαλύβας, οἱ μικροὶ μύσχοι περιφέρονται κρίζοντες κλαυθμηδῶς τὰς ἐν τῷ ζυγῷ μητέρας των, αἵτινες πάλιν στρέφουσι τὴν κερκῆν καὶ ἀτενίζουσι περιλύπως τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ αἱ ὄρνιθες δ' ἔτι ὑψιγόμεναι συνεχεῖς λιθοβολισμοὺς προσπαθοῦσι ν' ἀρπάσωσι κόκκους τινὰς σίτου ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν βοῶν, ἀνερευῶσαι διὰ τοῦ ῥάμφους.

Τὰ πρόσωπα εἶνε εὐθυμα, γέλωτες καὶ ἄσματα ἀκούονται πανταχοῦ καὶ εὐφραδίαι βιολογικαὶ ἐπιστῆφουσι δὲ τὸ ὅλον τοιαῦται παρακλεισματικαὶ φωναὶ καὶ κατάραι τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἀπειθοῦντας ἢ κεκμηκότας βόας, οἵτινες φέρουσι πάντες ὀνόματα, —ἐνίοτε λίαν παράδοξα — ἀπὸ τοῦ χρώματος ἢ ἄλλου τινὸς χαρακτηριστικῶν αὐτῶν.

— Μαυρομάτη, αἰ . . .

— Μέσα, Ἀσπραχειλή!

— Νὰ μὴ σὲ βρῇ ὁ χρόνος, Τριγύρι!

— Ἄ, Λεβέντη, χαμένο κορμί!

— Κατατῆ, Κατατῆ! βουρκόλακα, νὰ σὲ φά' ἡ ἀνάγκη! . .

Ἐπὶ ὅλην ἑβδομάδα καθ' ἣν διήρκεσαν τὰ ἀλώνια, ἐπεσκαπτόμην τακτικῶς καθ' ἑκάστην πρωΐαν πάντα κατὰ σειράν. Κατὰ τὴν ἑναρξίν αὐτῶν συνήθεια ἐπικρατεῖ νὰ κατασκευάζωσι τηγανίτας ἀζύρους, μετὰ ἢ ἄνευ μέλιτος, προσφέρουσι δὲ μετὰ τῶν ἐναλλάξ περιερχόμενοι πινάκιον πλῆρες μετὰ παγουρίου βουκής. Πᾶς ἀγρότης ὡς μ' ἔβλεπε πλησιάζοντα ἔσπευδε πρὸς ἐμὲ, καὶ ἵνα μὴ φανῶ ὅτι κάμνω προτιμήσεις, ἠναγκάσθην δεκάκις νὰ φέρω τεμάχιον τηγανίτας εἰς τὸ στόμα καὶ νὰ χαιρετίσω κρατῶν τὸ παγουρίον τῆς βουκής διὰ τῆς ἐξῆς στερεοτύπου προπόσεως, ἢν ἐσχεδίασα σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φρασεολογίαν τοῦ τόπου:

— Καλὴ ψυχὴ, γέροι! νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σας, παντρεμμένοι! Ἔ ταις χαρὰς σας, ἀνύπανδροι.— Ὑγεία καὶ καλὰ μεπερέττα! . .

— Μὲ ταις ὑγείαις σου καὶ νάσαι καλά! . .

Ἦρχετο πάντοτε ἡ ἐποφθὴ τῆς προπόσεως ἐν χορῷ.

Καθ' ἑκάστην σχεδὸν προγευματικῶ μετὰ τῶν χωρικῶν κατὰ τὴν 10 πρωϊνὴν ὥραν. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἔσπευγον ξηρὰ κοκκία ἢ *gabbar*, προσέφερον δ' εἰς ἐμὲ τυρὴν κωπὸν ἢ βούτυρον ἢ γάλα. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰ θελιτικὰ ταῦτα ἀγροτικά προγεύματα ὑπὸ σκιᾶν δένδρου, σταυροποδητεῖ κατὰ

γής, έντὸς κεραμείου πινακίου, ἐν κύκλῳ τιμίων ἐργατῶν καὶ ἀπάναντι συμπαθοῦς τινος χωρικτοπούλας. Ἄλλ' οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ἐπίσης πῶς ἐτιμωρήθη ἡ δημοκρατία μου ἡμέραν τινά, ὅτε διαμαρτυρηθεῖς κατὰ τῆς προσφοράς ἰδίου προγεύματος ἠθέλησα νὰ μετάρχω τοῦ κοινοῦ φαγητοῦ, ὅπερ ἐφάνετο ἐκτάκτως καλὸν καὶ συνέκειτο ἐκ κολοκυνθίων φουρριστῶν. Ὡς ἔβρα εἰς τὰ χεῖλη τὸ πρῶτον ἐλάχιστον τεμάχιον, ἠσθάνθην τὸ στόμα μου φλεγόμενον καὶ τὴν γλῶσσαν πυρρακτομένην ὡς ὑπὸ καέντος σιδήρου καὶ μόλις ἠδυνήθην ν' ἀρθρώσω ἐν μέσῳ γενικῆς θυμηθίας ἐρώτησιν :

— Γιατί καίει ἔτσι ;
— Ἐχει κοκκινοπίπερο ! . .

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὠρσίθην κατ' ἐμαυτὸν ὅτι οὐδέποτε θὰ φάγω κολοκύνθια φουρριστὰ καὶ οὐδέποτε θὰ ἀπειραθῶ νὰ δημοκοπήσω. Χαιρεκάκος δ' πύχθηεν διὰ μελλούσης τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ διὰ βουλήs νὰ ὠρίζετο ὅτι πᾶς δημοκοπῶν ἐπὶ τοῦ βήματος βουλευτῆς τιμωρεῖται διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς καταδρομῆς φουρριστῶν κολοκυνθίων. Ἐγὼ δὲ ἀναδέχομαι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σωτηρίου τούτου μέτρου, νὰ φέρω εἰς Ἀθήνας τὴν ἐξέχουσαν εἰς τὴν μετὰ πιπέρεως κατασκευὴν αὐτῶν γραῖν χωρικὴν κυρὰ Σταμάτιαν.

Αἱ κατὰ τὰς ἐπιτιθέσεις καὶ τὰ προγεύματα συνομιλίαι μου μετὰ τῶν ἀγορῶν περιστρέφονται εἰς πλείστα θέματα (κατ' εὐτυχίαν οὐδέποτε πολιτικά), συγγόντα δὲ ἀρτύνονται ὑπὸ ποιικίλων μύθων, διηγήσεων καὶ ἀνεκδότων, ἐκ τῶν ὁποίων ἂν δὲν βαρύνεσθε ἀκούσατε ἐν φρεσὶν ὑμῶν εἰς τὴν ἀρετὴν εὐγλωττίαν ἀστείου γέροντος χωρικοῦ, ἢν θὰ προσπαθήσω νὰ τηρήσω ὡς δύναμαι :

— Πέρουσι τὸν Θεριστή, τὸ παιδί μου ποῦ φυλάει τὰ γίδια ἦταν θερμασμένο ἔς τὸ στῆθος καὶ δὲν εἶχε ἄλλον κανένα, μ' ὅλα μου τὰ γηρατειὰ ἔγυρνοῦσα ὀϊδίως μὲ τὰ πράγματα. Ἦταν βράδυ, ἀστροφαγγιὰ κουρασμένος ἀπ' τοὺς ἠρόμους ἔξω πλωσα νὰ κοιμηθῶ ἀνάμεσα ἔς τὰ σχίνα. Θυμᾶμαι σὰν νᾶν ἡ ἔδρα ὦρα . . ἔβλεπα ἔς τὸν ὕπνο μου πῶς ἤμουνα καρδοκύρης καὶ ἀμμένιζα . . Ἐξῆρα ἄνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου ἀκούω ἄν χωρικό μισοσυταγμένο, ἀνοίγω τὰ μάτια καὶ τί βλέπω ; τὸ Διάολο ὀλοφάνερο μὲ τὰ κέρκτά του, μὲ τᾶγρια μάτια του καὶ τὰ μαῦρά του τὰ γένεια, ὀλόρθον ἀπὸ ἄνω μου. Τὸ αἶμα κόπικε ἔς τῆς φλέβης μου, τὰ ἦπατα μοῦ ἰλύθησαν μονομιᾶς, ἐνοιώθη τὴν καρδιά μου νὰ κλωτσᾷ ἔς τὰ στήθια μου, μὲ συμπᾶθει, σὰν μουλάρι, καὶ τὰ δόντια μου νὰ τσακμακᾶνε σὰν πυρῖθολα . . . Ἐκᾶνα νὰ φωνάξω. — Παναγία μου, Ἀη-Γιάννη Πρόδρομε ! . . Ποῦ νὰ μιλῆσω ; . . Εἶπα μέσα μου ὅπως ἔμπορῶσα τὸ Χριστὸς ἀνέστη, τὸ Πάτερ ἡμῶν, καὶ παίρνοντας ὅσα δύναμι εἶχε

καὶ δὲν εἶχε μισάνοιξα πάλι τὸ ἔνα μου μάτι. . . Ὁ Διάολος ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ ὀλόρθος, καὶ μοναχὰ ἔσκυρτε τὸ κεφάλι ἄν νᾶθελε νὰ μοῦ πάρῃ τὴν ψυχή. Πρέπει νὰ μαινα ξερός, σὰν νὰ πέθανα . . . Ὅταν ἦρθα στὰ καλά μου ἀπ' τὴ δροσιὰ τῆς αὐγῆς εἶχε γλυκοχαράξει, κί ἀκούω ἀπὸ ἄνω μου ἔνα : μπεσέ. — Ὁ Διάολος ποῦ μοῦ ἔκ' ὄλ' αὐτὰ τί θαρρεῖτε ἤτανε : Ἐνα τρεχί πᾶνάθειά το, σηκωμένο ἔς τὰ πισινὰ του ποδάρι ! . . Δὲν βᾶσταξα πλεῖλ, σήκωσα τὸ τουφεκι μου καὶ τοῦδωσα μὲ τουφεκιὰ μετ' ἔς τὰ μούτρα, τοῦ σατάνη ! Ὁλωσ τί τὰ θέλετε ! — Ἐνα μῆνα ἀπὸ τότε ; θερμαίνόμενα ἀπὸ τὸ φόβο κάθε δεύτερη νύχτα.

Ἐν τοῖς ἀλωνίοις ἐγνώρισα ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν χαριστέραν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀπρόσιτον μερίδα τοῦ ἀγορικοῦ πληθουςμοῦ : τὰς χωρικτοπούλας. Κατῶρθωσα δὲ τὸςον οἰκίως νὰ γείνω τὰς καλλίστας ἐξ αὐτῶν, ὥστε πολλοὶ τῶν κομψευομένων νέων τοῦ χωρίου ἤρχισαν νὰ μὲ βλέπωσιν ὀλίγον λοξῶς καὶ νὰ ζηλεύουσιν — ἀδίκως, ἐννοεῖται. — Αἱ χωρικτοπούλαι μας, ὡς ἐν γένει αἱ Ἑλληνίδες, εἶνε μᾶλλον θελκτικαὶ ἢ ὠραῖαι. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν διατελεῖ τις ἀγνωστος αὐταῖς πολὺ ὀλίγον θαυμάζει τὴν κομικὴν σοβαρότητα, μετ' ἧς ἐπικουμοῦσι τὴν ὄψιν αὐτῶν, καὶ τὴν ἄφθιτον σιγὴν δι' ἧς σφραγίζουσι τὰ χεῖλη, ἀλλ' εὐθὺς ὡς γνωρισθῆ ἐκ τοῦ πλησίον, τὸ προσωπεῖον τῆς σχολαστικότητος πίπτει, τὰ δεσμὰ τῆς γλώσσης λύονται καὶ ἡ πρὶν σοβαρὰ καὶ σιγὴλὴ μεταβάλλεται ἀμέσως εἰς εὐθυμον, φιλόγελων καὶ πολυλόγον κέρην. Ἴδου δικαί αἱ Ἑλληνίδες κερδίζουσι πλεῖστον ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἀπὸ μακρᾶν. Ἄλλὰ τὸ μέγιστον — δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον — καὶ ἰδιόζων ὀέλγητρον τῶν Ἑλληνίδων εἶνε τὸ πέτσμα ἢ Ἑλληνὶς κόρη εἶνε ἢ κατ' ἐξοχίαν πεισματάρια, δύναται νὰ κακιάσῃ καὶ νὰ ἔκακιάσῃ τῆς καὶ τετρακίης τῆς ἡμέρας ἀπλοῦστατα, ὡς δύναται τις ἐξ ἡμῶν νὰ καπνίσῃ τρεῖς ἢ τέσσαρα σιγάρα. Ἐν ταῖς πόλεσιν ἀπέδιδον ἄλλοτε τὸ προσὸν τοῦτο εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ νεανικοῦ γυναικείου χαρακτῆρος ἐπήρειαν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἀναθιβάζοντος τὴν γυναῖκα ἐπὶ θρόνου ἡγεμονικοῦ, ὅθεν ἐννοεῖ νὰ ἄγῃ καὶ φέρῃ τοὺς ταπεινοὺς ὑπηκόους ἡμᾶς ὡς θέλει. Ἄλλ' ἐνταῦθα ἠνῶθησά πόσον ἡ γνώμη μου ἐκείνη ἦν ἐσφαλμένη, διότι καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ γωνίᾳ, ὅπου αἱ ἀκτίνες τοῦ πολιτισμοῦ φθάνουσι τόσον ἰσχυραί, ὅσον αἱ τοῦ πλανήτου Κρόνου εἰς τὴν γῆν, καὶ ἡ γυνὴ μένει καὶ θὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ ἀπλῶς χρήσιμον ἐπιπλον τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, καὶ ἐν Γούδαϊς, λέγω, αἱ κόραι πεισιμόνοαι ! . .

Καὶ ὅταν κατακρίνω τὸν τρόπον καθ' ὃν κεννίζουσι τὴν κόμην, ἢ σχολιάζουσι τὸ σχέδιον τοῦ κεντήματος κομφῆς τινος ποδιᾶς, ἢ ἀπομιμοῦμαι τὴν προφορὰν καθ' ἣν νοστιμώτατα ὀρκίζονται :

— Μὰ τὸ σταγροῦτσικο ! ἐξ ἡμισείας μειδιδῶσαι καὶ ὀργίζόμεναι ἀνασείουσαι δ' ἐπιχαρίτως τὴν κεραλήν μοι ἀποκρίνονται ἐν τῇ ἰδιαζούσῃ φρασεολογίᾳ αὐτῶν :

— Μὴ μὲ τραλιῆς ! μὴ μὲ παλεῖης !

Ἀπαράλλακτα ὡς ἐν ὁμοίᾳ τινὶ περιπτώσει θὰ μοι ἐλέγετε σεις, πεισματάρια ἀναγνώστρια :

— Μὴ μὲ ζαλιζης ! . . μὴ μὲ πειράζης ! . .

. . . Ἐξῆρα λοιπὸν ἤδη ἀφελῆς συμπέρασμα ὅτι ὅλαί αἱ Ἑλληνίδες εἶσθε φύσει πεισματάρια.

Ἡ ἔκρηθ' εἶνε ἡμέρα, ἡ μελαγχροινὴ νύξ, ἡ καστανὴν λυκόφως — αἱ, ἐγὼ λοιπὸν ἀγαπῶ ὀλόκληρον αὐτὴ τὸ γυναικεῖον ἡμερονύκτιον», εἶπον ἄλλοτε ἐν νεανικωτέρῃ σκέψει. Τὴν καθολικὴν ταύτην οὐδετερότητα δὲν ἐννοῶ νὰ παραιτήσω καὶ νῦν — πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων. Ἐν τούτοις ἐμπειρικώτεροι μελέται μ' ἐδίδασκον ὅτι ἐν τῷ ἡμετέρῳ κλίματι, ὅπως τοῦ λυκόφωτος ἢ ὠρα οὕτω καὶ ἡ καστανὴ ἔχει τι ἄριστον ὀέλγητρον. Εἶνε δὲ καὶ πρακτικῶς ὠφέλιμος ἡ συμπληρωτικὴ αὕτη γνώμη μου, διότι κολλικεύεται οὕτω ἡ τόσον πολυτίμος πλειψηφία τῶν γυναικείων ἑλληνικῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες εἶνε κατὰ τὰ δύο τρίτα καστανοί.

Καὶ αἱ χωρικτοπούλαι μας εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον κασταναί, ἔχουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ πλήρεις ζωῆς. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τὸ ἀληθὲς δὲν δύναται νὰ διακριθῆ, ὑπὸ τὸ μελαψὸν καὶ στιλπνὸν προσωπεῖον, ὅπερ ἐπέθηκον ἐπ' αὐτοῦ αἱ θερμαὶ ἀκτίνες τοῦ θερινοῦ ἡλίου, ἀλλ' ἂν ποτε ἐξ ἀμελείας φανῆ ἡ τοῦ βραχίονος, ἢ τοῦ κόλπου μέρος, ἐκπλήττεται τις πολλακίς ἐκ τῆς γαλακτώδους λευκότητος αὐτῶν. Ἐχουσι προσέτι ἐξῆχος λευκοὺς τοὺς ὀδόντας, ἴσως διότι συνεχῶς ὀξύνονται καὶ στιλοῦνται ἐπὶ τῶν ἄωρων καὶ σκληρῶν καρπῶν οὓς ἀναμασῶσι. Μόνην δ' ἔλαψιν δύναται τις ν' ἀνεύρῃ ἐν τῇ ὄλῃ τελειότητι τῆς τε μορφῆς καὶ τοῦ σώματος πάντοτε λιγυροῦ καὶ εὐθυτενοῦς τὴν σμικρότητα τῆς κόμης. Καὶ ὅταν μὲν ἀπλῶς βλέπει τις χωρικτοπούλαν φέρουσαν τὰ κεριακάτικα τῆς θαυμάζει τὴν μακροὴν μέλαιναν πλεξίδα, ἧτις δεδεμένη ἐν τῷ ἄκρῳ διὰ πολυχρῶμων μαλλίνων ταινιῶν κυλίσται ἀπὸ τῆς βᾶχως μέχρι τῶν γονάτων, ἀλλ' ὅταν μὴ ἀντέχων νὰ κρατήσῃ ἐσφράξῃ τὴν θαυμασμόν του αὐτὸν πρὸς τὴν ἰδιοκτῆτριαν, λυθᾶνει μετὰ γέλωτος τὴν ἀπάντησιν, ὅτι ἡ πλεξίς αὕτη εἶνε ξένη, πρόσθετος — δηλαδὴ ναὶ μὲν ἀπὸ τὰ ἰδικὰ τῆς μαλλιά, ὅμως χωριστὰ πλεγμένα. — Δικαιολογία κοινὴ δι' ὁμοίᾳ ὑπὸ πάσης γυναικὸς ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει. Ἐξεπλάγην προσέτι ἐκ τοῦ χρώματος τῶν πλεξίδων αὐτῶν, αἵτινες εἶνε πᾶσαι ἀνεξίρετως μελαιναὶ καὶ ἠρώτησα δεσποινίδα καστανήν :

— Πῶς, ἐνῶ τὰ μάτια σου εἶνε καστανά, καὶ

τὰ μαλλιά σου ἐμπρὸς καστανά, ἡ πλεξίδα σου εἶνε τόσω μαύρη, ἀφοῦ λές πῶς εἶνε ἰδικὰ σου μαλλιά. ἢ μήπως εἶνε ἀπὸ κανένα μαῦρον πρόβτα καθὼς λένε οἱ ἄνδρες ;

— Ὅχι, μοι ἀπήτησαν, εἶνε ὅλα ἰδικὰ μου μαλλιά, ἀλλὰ τὰ βάφομε μὲ καραμπούρι γι' αὐτὸ εἶνε τόσο μαῦρα.

— Καὶ γιατί τάχα τὰ βάφετε, καὶ εἶνε ἔτσι προκάτωρα τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλοῦ σου μὲ τὴν πλεξίδα.

— Ἐτσι τὸ συνηθῆκε ἐδῶ.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, θαρρῶ πῶς ἴα εἶνε μαζὶ καὶ τῆς μάνας σας τὰ μαλλιά, κ' ἐπειδὴ εἶνε ἄσπρα, τὰ βάφετε ὅλα μὲ μιᾶς μαῦρα. Ὅλα τὰ μαλλιά αὐτὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι σας ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται, ἐνῶ βλέπω κ' ἔχετε κατὶ ἀληθινὰς πλεξίδας τόσας δά κονταῖς, σὰν τῆς γάτας τὴν οὐρά.

— Ἴσα ἴσα ἔχομε κοντὰ μαλλιά γιατί τὰ κόβουμε ὀλοένα καὶ τὰ πλένομε ἔς τὴν πλεξίδα.

Πρωτοφανῆς κοκκετρία αὐτῆ !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τῆς κόμης, θέλετε νὰ μάθητε πῶς λούουσι τὴν κεραλήν καὶ τὸ πρόσωπον ἀνὰ πᾶν σάββατον σχεδόν ; Ὅπως ἡμεῖς πλύνομεν ἐν τῷ μαγειρείῳ τοὺς λέβητας καὶ τὰ πινακία — διὰ θερμῆς, καιούσης λεσσίδας !

Τὰ κεντήματα εἶνε ἡ ἀγαπητὴ ἀσχολία πάσης νέας χωρικῆς. Ἡ χωρικτοπούλα κατασκευάζει πράγματι αὐτὴ μόνη τὰ ἐνδύματά της, ὅχι ἀπλῶς βράπτουσα αὐτὰ, ἀλλὰ νήθουσα τὰ νήματα καὶ βᾶφουσα καὶ ὀφκίνοῦσα καὶ βράπτουσα καὶ κεντῶσα πάντα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν χαριέστατον ἱματισμόν, ὃν φέρει ἤτοι κατὰ τὴν ἐνταῦθα ὀνοματολογίαν : τὸ ποκάμισο, τὸ σιγγοῦτι, τὴν ποδιάν, τὸ ζουγάρι.

Τὸ ὑποκάμισον, τὸ κύριον τοῦτο ἔνδυμα τῆς χωρικῆς εἶνε μακρότατον, κλειστὸν μέχρι τοῦ λαιμοῦ καὶ ἔχει εὐμήκειας καὶ πλατεῖας τὰς χεῖρας, κατασκευάζεται δ' ἐκ χονδρῶ βραβεκροῦ ὕφασματος. Τὸ ὑποκάμισον ἀναπληροῖ τὴν ἐσθῆτα, ἢν φέρουσιν αἱ γυναῖκες τῶν πόλεων, καὶ τὰς κυρίας αὐτὰς αἱ χωρικτοπούλαι καλοῦσι διὰ τοῦτο ἀκριβῶς φουστάναις. Τὸ ὑποκάμισον κεντῶσι περὶ τὰς ἄκρας τῶν χεῖρῶν, περὶ τὸν τράχηλον καὶ — ἴνα μεταχειρισθῶ ὀρον βραπτρίας — περὶ τὸν ποδογρον. Τὰ κεντήματα, τῶν ὀποίων θαυμάζει τις πολλακίς τὴν λεπτότητα, τὴν κανονικότητα, τὴν ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων καὶ τὴν τάξιν τῶν σχεδιασμάτων, ὅταν ἀναλογισθῆ μάλιστα ὅτι αὐτοσχεδιάζονται καὶ ἐκτελοῦνται ἐπὶ σκληροτάτου πανοῦ, ποικίλλονται διὰ χρωματιστῶν νημάτων, μαλλίων καὶ μετάξης, ἐν οἷς διαπρέπουσι τὰ μελανὰ, τὰ κόκκινα, τὰ κίτρινα καὶ τὰ πράσινα χρώματα. Πλουσίαι χωρικτοπούλα δύναται νὰ ἔχῃ εἰς τὴν ποδιά αὐτῆς περὶ τὰ τέσσαράκοντα κεν-

τημένα υποκαμίσια πάντα διάφορα κατὰ τὰ κεντήματα.

Τὸ σιγγουδι εἶνε λευκὸν, μάλλινον, ὀλίγον κοντότερον τοῦ υποκαμίσιου, στενὸν κατὰ τὴν ὄσφιν, ἀνοικτὸν κατὰ τὸ στῆθος καὶ ἐστερημένον χειρῶν. Κοσμεῖται κατὰ τὰς ἄκρας καὶ τὰς παρυφὰς διὰ κεντημάτων, ἄτινα, ἵνα ἡ τέλειος ὁ στολισμὸς, πρέπει νὰ ὀμοιάζωσι πρὸς τὰ κεντήματα τοῦ υποκαμίσιου.

Ἡ ποδιά ἐνίοτε κατασκευάζεται καὶ ἀπὸ χρωματιστὸν ταῖτι, ἀλλ' αἱ καλλίτεροι ποδιά εἶνε αἱ δι' ἐρυθροῦ μαλλίου κατασκευαζόμεναι, πληρούμεναι κεντημάτων καὶ ἐν ἀμυγῆτῳ χάριτι ἀρμολόμεναι πρὸς τὸ πάλλευρον τῆς λοιπῆς περιβολῆς.

Εἰς τὰ πλεῖστα χωρία ἐκ τοῦ ζουαρζοῦ διακρίνονται αἱ κόραι ἀπὸ τῶν ἐγγάμων—αὐταὶ μὲν φέρουσι μέλαιναν, ἐκεῖναι δ' ἐρυθρὰν τὴν ζώνην. Αἱ Γουβιοτοπούλαι κατήργησαν τὴν διάκρισιν ταύτην καὶ φέρουσιν ὅλοι σχεδὸν μαύρην ζώνην ὡς κομφοτέραν καὶ δικαίῳ πληρέστατα τὴν αἰσθητικὴν τῶν ταύτην λεπτότητα. Ἡ ζώνη αὕτη εἶνε μακρὰ ὑπὲρ τοῦς τρεῖς πήγεις, διπλοῦται εἰς πλάτος ἐξ δακτύλων καὶ περιτυλίσσεται δις ἢ τρίς οὐχὶ ἐν τῇ ὄσφιν ἀκριβῶς, ἀλλὰ μίαν σχεδὸν σπιθαμὴν κατωτέρω αἱ ἄκραι δ' αὐτῆς φέρουσι πάλιν κεντήματα ἀπολήγουσιν εἰς πολυχρόμους κροσσούς καὶ κροσσῶνται ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Τὴν κόμην καλύπτουσι διὰ μικροῦ κοκκίνου φασίου ἀκριβῶς ἐφηρμοσμένου ἢ δ' ἐρυθροῦ μανδύλιου, ἀνωθεν δ' αὐτῶν φέρουσιν ἀπαλὴν καὶ ἀφρώδη καλύπτραν ἐκ λευκοῦ διαφανοῦς πανίου. Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀπαστρέπτει ἡ γυαλιστάρρα, τριπλῆ εἴτε τετραπλῆ σειρὰ μικρῶν ἀργυρῶν παράδων κατὰ γραμμὰς πλαγίως συνερραμμένων, οὕτως ὥστε φαίνονται ὡς παχὺ ἀργυροῦν σειρήτιον. Μακρὰ ἐνώτια ἐκ νομισμάτων ἀργυρῶν καὶ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ στῆθους ἀλύσεις, ἀρ' ὧν ἀνηρημένα ἀντιπροσωπεύονται ὅλα τὰ νομισματικά συστήματα τῆς γῆς ἀποτελοῦσαι τὸ γουρτζάμι, καὶ ἕτερον ἀργυροῦν ἐπίσης κόσμημα κροσσόμενον κάτωθι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σιγγουζοῦ, καὶ περὶ τοῦς βραχίονας τριπλῆ καὶ τετραπλῆ σειρὰ ἐρυθρῶν γραμμῶν φέρουσαι ἀργυροτέκτους πόρπας καὶ διὰ τοῦτο κατὰ παραφθορὰν πόρπαις καλούμεναι καὶ τελευταῖον ψευδεῖς ἢ ἀργυροῦ δακτύλιον τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον περιστρέφοντες συμπληροῦσι τὸν κοσμηματικὸν πλοῦτον τῶν γυναικῶν, ὅστις διὰ μίαν λέξιν καλεῖται: ἄρματα ἢ ἄρματωσιά, ἴσως διότι δι' αὐτοῦ τιτρώσκονται αἱ εὐαίσθητοι τῶν ἀνδρῶν καρδίαι.

Τόσον ὀλίγη χρῆσις ὑποδημάτων γίνεται, ὥστε ἐλησμόνητα νὰ σημειώσω ὅτι φέρουσι χαμηλὰ σκαρπίνια, ὧν ἀντικαθιστῶσι τὰ μαῦρα δέματα διὰ χρωματιστῶν μαλλίων— βλέπετε μέχρι τίνοσ φθάνει ἡ περροντιμένη αὐτῶν φιλοκαλία!— Αἱ δὲ περικνημίδες ἄς φέρουσιν εἶνε πάντοτε λευ-

καὶ καὶ καλύπτουσι τοὺς πόδας αὐτῶν δις ἢ τρίς τοῦ ἐνικυτοῦ.

Ἡ χρῆσις τῶν τοιούτων περικαλυμμάτων τῶν ποδῶν θεωρεῖται ἐνταῦθα ὑψίστη πολυτέλεια, — ὡς παρ' ἡμῶν ἡ χρῆσις τῶν ἀνοικτοῦ χρώματος χειροκτιῶν—καὶ δικαίως. Οἱ ἄνδρες φέρουσι καθημερινῶς τοὺς πόδας ὑποδεδαμένους διὰ τεμαχίου τραγίνου δέματος καὶ τὰς ἐσρτάς δὲν εἶνε τίς μὴ τλαροχρησῶν, ἀλλ' αἱ γυναῖκες βαδίζουσι πάντοτε γυμνοπόδες, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν σκληρύνονται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀπόθως πατοῦσι καὶ συντρίθουσι δι' αὐτῶν τὰς ὀξυτέρας ἀκάνθας. Ἄν δὲ ποτε μεταβαίνωσιν εἰς τὸ παλάρι τοῦ Ξεροχωρίου, κατὰ τὴν τρίωρον πεζοπορίαν βαδίζουσι γυμνοποδητεὶ πλὴν κροτῶσαι τὰ ὑποδήματα ἀνά χεῖρας καὶ μόνον κατὰ τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως ποιοῦνται χρῆσιν αὐτῶν. Καὶ ὅταν ἠρώτησα τὴν αἰτίαν σφώτατα μοὶ ἀπεκρίθησαν:

— Τὰ παπούτσια λειόνουν, τὰ πόδια δὲν λειόνουν. Ὑπάρχει δ' ἐν τῷ χωρίῳ γυνή, ἥτις μ' ἐβεβαίωσε μεθ' ὅρκου ὅτι δὲν ἐφόρεσεν ὑποδήματα πρὸς... εἰκοσαετίας!

Πᾶσα χωριζοπούλα πλῆσιον τοῦ πατρικοῦ οἴκου περιφράσσει ἰδίαις χερσὶ μικρὰν περιοχὴν δι' ἀκανθῶδων κλάδων, σιάπτει καὶ καλλιεργεῖ τὴν ἐντὸς γῆν καὶ σπείρει ἐκεῖ τὸ φίλτατον αὐτῆ ἄνθος—τὸν Βασιλικὸν τῆς. Ἄν ἡ πρὸς τάνθη σοργὴ εἶνε ἀπόδειξις ἀβρότητας καὶ εὐγενείας αἰσθημάτων, εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν ἔχουσι τὸ προσόν τοῦτο αἱ τρυφεραὶ χωριζοπούλαι μας, αἱ μέχρι λατρείας ἀγαπῶσαι τὸ εὐώδες καὶ χλοερὸν φυτόν. Πρέπει νὰ ἴδῃ τις αὐτὰς πῶς γονυπετεῖς κατὰ γῆς καθαρίζουσι τοὺς κλάδους ἀπὸ τῶν ξηρῶν καὶ μεμαραμμένων φύλλων, ἀποτινάσσουσι τὸν κοινόστον, ἐπανηρθοῦσι τὰ κεκλιμένα στελέχη, ἀποδιώκουσι τὰς ἄρνιθας, φονεύουσι τὰ βλαβερά ζώδια, καὶ τέλος λούουσι δι' ἀφρόνου χρυσταλλώδους ὕδατος τὰ περιλημμένα ἐκεῖνα ἄνθη! Νομίζει τις ὅτι συννομιλοῦσι κρυφίως, ὅτι ἀνταλλάσσουσι τὰ αἰθερόπλαστα αὐτῶν αἰσθήματα, ὅτι ἀγαπῶνται, ὁ δὲροσερὸς Βασιλικὸς καὶ ἡ χαριεσσα χωριζοπούλα, ὅτι φιλοῦνται σχεδὸν, οὕτω πλεσιόν ἀναμιγνύοντες ἐκεῖνος τὰ φύλλα του μετὰ τὴν κόμην ἐκεῖνης. Καὶ ἐν τὴν στιγμῆν ταύτην εὐτυχῆς τις νὰ λάβῃ ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς δεκαεξαετιδος κόρης κλάδον Βασιλικοῦ, ὁ κλάδος ἐκεῖνος ἔχει τι ἀσύνηθες, ἀρρητον ἄρωμα, ἴσως διότι μετὰ τῆς ἡδείας ἀναπνοῆς τοῦ φυτοῦ, συνεννοῦται ἐν εὐωδίᾳ ἐξαμυζομένη ὅλη ἡ ἀγνότης, ὅλη ἡ κερθενία τῆς ἐν ὀνείρῳ ἀγάπης πτερυγίζουσης καὶ μειδιώσης ἐκεῖνης ψυχῆς!

Καὶ ὅταν τὸ ὄνειρον γείνη πραγματικότης, ὅταν φθάσῃ ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη, καθ' ἣν ἡ καρδία τῆς κόρης θὰ ἐνώσῃ τὸν παλμόν τῆς μετὰ τῆς τρυγόνος τὸ ἄσμα καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ψεύκης θὰ ψάλλῃ τοὺς γλυκεῖς πόνους τοῦ ἔρωτος, τίς ὁ ἐκλεκτός

ἐκεῖνος ἀπόστολος, ὅστις θὰ προσέλθῃ μέχρι τοῦ στῆθους τοῦ εὐτυχοῦς ἀγρότου, ἵνα τῷ λαλήσῃ τὴν περιπαθὴ τῆς ἀγάπης γλώσσαν ἐκ μέρους τῆς δεσποίνης αὐτοῦ; Ὁ Βασιλικός.

Καὶ ὅταν εὐδαίμων νυμφία, ἀποκομιζῆ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον ὅλον τὸν πλοῦτον τῆς φιλέργου αὐτῆς φιλοκαλίας, τίς ὁ στεφανῶν καὶ ἀρωματίζων τὴν χαριτωμένην ἐκείνην προῖκα, τίς ὁ ἀχώριστος τῆς εὐτυχίας ἀκόλουθος καὶ παραστάτης; Ὁ Βασιλικός!

Καὶ ὅταν τέλος—θλιβερά ὦρα—ὠχρὰ καὶ ἀψυχρὸς ἡ παρθένος κατατεθῆ προώρως ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς γῆς, τίς θὰ ἔλθῃ νὰ ταφῇ ἐκεῖ πλῆσιον αὐτῆς καὶ νὰ συναποθάνῃ; Ὁ Βασιλικός!

Πιστὸν σύντροφον τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἔταξεν ἡ φύσις τὸ εὐώδες χόρτον, φίλον συμπαθὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης ὁμοίως!..

25 Ἰουλίου 1882.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

[Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου περιηγητοῦ].

Ἡ ἀλμυρία.

Ἡ ἀλμυρία, ἥτοι αἰγυπτία ὀρχηστρίς, ἐξέπεσε λίαν τῆς ἀρχαίας εὐκλείας τῆς. Διερχόμενοι διὰ Φέσιν προσεκαλέσαμεν θίασον τοιούτων γυναικῶν ὅπως μᾶς διασκεδάσῃ. Ἡ το ἐσπέρα τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου ἐφ' οὗ ἐπεβαίνονμεν ἦτο ἐπεστρωμένον διὰ σμυρναϊκῶν ταπήτων, κομψοὶ φανοὶ ἐφώτιζον τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ἐκ Νουβίων πλήρωμα συσσωρευμένον εἰς τὰς γωνίας ἀπέτελε θεατικὸν καὶ ἐπιχωριαζὸν πλαίσιον ἀναδεικνύον ἐτι μᾶλλον τὴν στολὴν τοῦ στρατοῦ τῆς φρουρᾶς μας. Ἀφικνοῦνται αἱ γυναῖκες ἀκολουθούμεναι ὑπὸ τριῶν μουσικῶν καὶ ἐνὸς τυμπανιστοῦ. Γυνὴ τις τὰς ὀδηγεῖ λίαν μὲν δυσειδέης, ἀλλ' ἐξαίσιος ἔχουσα ὀδόντας καὶ μελανειμονοῦσα.

Αἱ ὀρχηστρίδες εἰσὶ τέσσαρες. Μία βεδουίνα, ὠραία εἰσέτι καίτοι μεμαραμμένη καὶ ἀποστρεφόμενον ἔχουσα τὸ κάλλος τῆς· φορεῖ μέλαν βελούδον ἐπικεκοσμημένον διὰ λευκοῦ, φέρεσι περιδέριον φλωρίων χρυσῶν περὶ τὸν λαιμόν, καὶ μετὰλλιναι πλάκες ἐπικαλύπτουσι τὸ στῆθος αὐτῆς χρυσαυμοῦσαι ἅμα ὡς ζώνη. Μετ' αὐτὴν ἔρχεται κόρη δεκατριετής, ἀραβικὴν ἐνδεδυμένη στολὴν, δακτύλιον ἀργυροῦν ἔχουσα ἐν τῇ βινί καὶ χαριεστάτη. Μετ' αὐτὴν δύο ἕτεραι ὀρχηστρίδες δυσειδεῖς καὶ ἀποστρεφόμεναι, ἀλλ' ὧν ἡ μορφή περικαλλῆ μαρτυρεῖ τύπον· εἰσὶν ἐνδεδυμέναι ὡς φελλάχαι, ἡ ἑτέρα δ' αὐτῶν φέρεσι ἐρυθρὰν ἐσθῆτα, ἐξ ὠραίου ὑφάσματος, διὰ χρυσῶν ἀνθέων διακοσμητόν. Καὶ αὐταὶ ἔχουσι δακτύλιον ἐν τῇ βινί. Εἰσέρχονται πᾶσαι, χαριετώσιν, ἀπτονται τῶν χειρῶν μας, καὶ εἶτα ἀσπάζονται τὴν ἰδικήν των.

Μὴ συγκρίνατε ταύτας πρὸς τὰς βαγιαδέρας

τῶν παραρρυθίων τῆς Χαλιμας, διότι ἡ πλάνη ὀμῶν θὰ εἶνε μεγίστη. Ἡ μουσικὴ τῶν εἶνε λίαν μονότονος· εἶνε μελωδία τις μινὴρε ἀκαταπαύστως ἐπανερχομένη καὶ ἀποκομιζούσα. Ὁ χορὸς εἶνε γνωστός· αἱ αὐταὶ κινήσεις τῆς κοιλίας, τῶν μηρῶν, τῶν νεφρῶν, οὐδὲν ἔχουσαι τὸ θεατικόν, ἐλάχιστα δὲ παραλλάσσουσαι. Ἡ ὑψηλὴ βεδουίνα χορεύει μετὰ τῆς νεκρᾶς κόρης, μετ' αὐτὰς δὲ αἱ δύο φελλάχαι.

Ὁ χορὸς οὗτος ὁ καταγοητεύων τοὺς αἰγυπτίους θεατὰς, ἀφίνει ἡμᾶς ψυχροῦς, μεθ' ὅλους τῶν ὀρχηστροῖδων τοῦ ἀκκισμοῦς· προσφέρουσι σιγάρα καὶ ἡδῆα ποτὰ, αἱ γυναῖκες μεθύουσι κατὰ μικρόν, καὶ τὰς ἀποπέμπομεν. Ἀπερχόμεναι δ' ἠσπάζονται τὴν χεῖρα ἡμῶν ὑποκλινόμεναι.

Ἐν Λούξορ ὁ φύλαξ τοῦ γαλλικοῦ προξενείου προσήνεγκεν ἡμῖν παρομοίαν ἐσρτήν, ἀλλ' ἐκεῖ εἶδον ἀληθῆ καλλιτέχνητα ἀξίαν νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν παρισινῶν θεάτρων. Ἐκεῖ εὗρον ἀληθῆ χορὸν, κεκανονισμένους ἔχοντα ἐκ προτέρων τοὺς βηματισμούς καὶ οὐχὶ σύμφυρα τι κινήσεων καὶ κλίσεων ἀποτόμων καὶ αὐτοσχεδιῶν. Ἡ ὀρχηστρίς ἐκεῖνη ὁμοία πρὸς ὅσιν ἐκάμπετο, συνεστρέφετο, συνεκλίνατο, ἐφαίνετο αἰσθανομένη παραδόξως συγκινήσεις. Ἡ το ὠραία, ἥτο ἀληθῆ καλλιτέχνης καὶ τὰ τάλληρά μας τῇ ἀπέδειξαν τρανῶς πόσον ἐξετημάσαμεν τὴν ἀξίαν τῆς.

Ἄλλοτε ἐν Μινιέχ καὶ ἐν Ἀσσιούτ ὑπῆρχε πλῆθος τῶν βαγιαδέρων τούτων, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν εἶνε εἰσέτι ζωηρὰ ἐν τῇ χώρα. Ἄλλ' ἀλλοίμονον! μόνον ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν ἀπέμεινε, καὶ αἱ νῦν ὀρχηστρίδες στεροῦνται καθ' ὅλοκληρίαν τῆς ἀνατολικῆς ἐκεῖνης μεγαλοπρεπείας τῶν προκατόχων αὐτῶν. Ὅπως δ' ἐκεῖναι καὶ αὐταὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν θυμιζοῦσι πρὸς τὸν ἦχον δύο μικρῶν κυμβάλων τὰ ὅποια κροτῶσιν εἰς ἑκατέραν τῶν χειρῶν· δυσκόλως πωλοῦσι τὰ ὄργανα ταῦτα. Τινὰ τῶν κυμβάλων τούτων ἀνευρεθέντα ἐν ἀνασκαφαῖς εἶνε πολύτιμα δι' αὐτὰς, καὶ εἶδον ἀντίτιμον διακοσίων φράγκων ἀπορριφθῆν διὰ ἀπλοῦν ζεύγος αὐτῶν.

Ἡ Φελλάχα.

Ἡ Φελλάχα φέρεσι ἐπικεκενητημένα στίγματα ἀπὸ τοῦ κάτω χεῖλους μέχρι τοῦ πώγωνος. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶνε παλαιότατη καὶ ἐπέχει τόπον δαμαλισμοῦ παρ' αὐταῖς. Νομίζουν ὅτι τὸ ἐπικέντημα τοῦτο προφυλάσσει αὐτὰς ἀπὸ τινων νοσημάτων, καὶ ὅταν ἀλγῶσι τὴν χεῖρα ἢ ἄλλο τι μέλος, στίζουσι τὸ πᾶσγον μέρος, μεθ' ὃ ἐπέρχεται ἀνακούφισις τις. Τὸ ὑποκόπανον χρώμα τῶν σχεδιασμάτων τούτων προέρχεται ἐκ χρώματος τινος ἢ μεταλλίτιδος, ἣν αἱ γυναῖκες συλλέγουσιν ἐν τοῖς ἀγροῖς.

Ἡ κοινωνικὴ κατάστασις τῆς Φελλάχας εἶνε

άλλια. Όταν είνε νέκ, τὸ κάλλος αὐτῆς διατηρεῖται μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους, ἢ μέχρι τοῦ πρώτου τέκνου τῆς. Μετὰ ταῦτα τὸ στήθος τῆς παραμορφοῦται, τὸ σῶμα λαμβάνει χυθόν τι πάχος, ἢ μορφή βυτιδοῦται, καὶ τριακοντατῆς μόλις φαίνεται ὑπερτεσσακκονταετής· ἔλγαι αὐτῶν ζῶσιν ἐπέκεινα τοῦ πεντηκονταετούς, ἕνεκα τοῦ ὀδονηροτάτου βίου ὃν διήκουσι· μορφοῦσιν ἀκαταπαύστως, πρὸ πάντων δὲ εἰσὶν ἀδικοκώπως ἢ τροφοὶ ἢ ἔγκυοι. Ὑπανδρῶνται δωδεκαετιδες, ἐν ἡλικίᾳ δὲ εἰκοσιτεσσάρων ἔτων εἰσὶν ἡδὴ μάμμαι· βλέπετε μικρὰ τινα ὄντα κρατοῦντα βρόφη, ὑποθέτετε ὅτι εἶνε ἀδελφάκι των, ὅχι· εἶνε ἰδικόν των τέκνον. Ἐν τούτοις τινὲς ἀνθίστανται καὶ ἀμύνονται. Εἶδον περικαλλεστάτας γυναικας μακρὰν κυανὴν φορούσας ἐσθῆτα, τὴν κεφαλὴν νεκαλυμμένην διὰ μέλκνος πέπλου ἐχούσας, τοὺς βραχίονας καὶ τὸ στήθος γυμνόν, καταφόρους ἀργυρῶν κοσμημάτων, καὶ χρυσαῦν διακτύλιον ἐν τῇ βίνι φορούσας, αἵτινες δὲν νεύουσι χαμὰ τὰ ὄμματα βλέπεται ἡμῶς ἀντιπαρερχομένων.

Εἰσὶ δὲ καθ' ὀλοκληρίαν δοῦλοι τοῦ ἀνδρός. Μῆξ τῶν ἡμερῶν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου συνδισλεγόμην διὰ τοῦ διερχομένου μου μετὰ δύο Νουβίων γυναικῶν ὠραιοτάτων. Εἶχον τοὺς πόδας ἐν τῷ ὕδατι, ἀπὸ τοῦ βρύματος τοῦ ποταμοῦ μακρὰν τῶν ἀδιακρίτων ὀφθαλμῶν ἐπλήρου τὰς ὑδρίας των, καὶ μοὶ ἐδείκνυον τὰ κοσμήματά των. Αἶφνης ἐπέρχεται παιδίον οὐτὼ μέχρι δεκα ἔτων, ὅπερ φωνάζει:

— Γιατί βουλεῖτε μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; γιατί δὲν ἔχετε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό σας; ... Εἰς τὸ σπῆτι, γρήγορα!

Καὶ αἱ δύο δυστυχεῖς λαβοῦσαι τὰς ὑδρίας των γίνονται ἄφαντοι ἐν τάχει, πτοηθεῖσαι ἐκ τῆς ἀπειλῆς τοῦ παιδίου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου εἴκλυσα σφοδρῶς τὸ ὄτιον διὰ τὴν εὐχαριστήσω.

Εἰς Τζεβελ-σελ-Σελλέχ, κατώρθωσα δι' ἀδράς πληρωμῆς νὰ πείσω Φελλάχαν τινὰ νὰ σταθῇ νὰ τὴν ζωγραφῆσω ἔστω καὶ κεκαλυμμένην. Ἡμῆν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου μου, ὅτε ἔξερνα ἐμφανίζεται Ἄραψ τις μᾶς παρατηρεῖ, εἰσέρχεται εἰς τὴν οἶκον, ἐξέρχεται κρατῶν πελώριον ὄπαλον, καὶ πατάσσει δι' αὐτοῦ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα μὲ ὄλην τοῦ τὴν δύναμιν ὡσὰν εἰ ἐσκόπει νὰ φονεύσῃ βοῦν. Ἡ γυνὴ ἐκάμφθη καὶ ἐκλονίσθη, ἐνόμισα δὲ ὅτι θὰ ἔμενον εἰς τὸν τόπον. Ἄλλ' ἐνοήσασα βεβαίως ἢ ἀναγνωρίσασα τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου αὐτῆς καὶ δεσπότου, εἰσῆλθεν ἐν τάχει εἰς τὸν οἶκον παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνιερῶς Ὀθέλλου τῆς. Οὐτός ἐξῆλθεν αὖθις καὶ μοὶ εἶπε διὰ τοῦ διερχομένου μου ὅτι προσηνήθη οὕτω πρὸς τὴν γυναῖκα σου ὅχι τῶσον ἕνεκα ἐμοῦ, ὅσον ἕνεκα τῶν βρα-

βαρίων νευτῶν οἵτινες ἀπετέλουν τὴν ἀκολουθίαν μου καὶ τὴν φρουράν μου, καὶ ὅτι δι' ἐμὲ ἔσως θὰ συγκατατίθετο.

Κατὰ τὰς κηδείας, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐορτάς ἢ γυνὴ διαδραματίζει σπουδαῖον πρόσωπον ἐν Αἰγύπτῳ. Αὕτη ἐκρήγνυται εἰς κρυγὰς γαργῆς ἢ λύπης, διὰ φωνῆς τρομούσης, ὀξείας ἢ θρηνώδους.

Ἐν Θήβαις, ἐν τινὶ κηδείᾳ τὰς εἶδον ὄρχουμένους καὶ ἄδούσας περὶ τὸ νεκρὸν σῶμα καὶ κρατούσας τύμπανα.

Αἱ τελευταῖ αὐται ἀπηγορεύθησαν ἐν Καῖρῳ ἀπὸ τινῶν ἔτων. Αἱ Φελλάχαι ἐθρηνώδουν καὶ διὰ τῶν κρυγῶν των ἐτρόμαζον τοὺς ἴππους καὶ ἐπέφερον ἀταξίαν πανταχοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Ὁ Χεδίβης Ἰσμαὴλ ἀπηγόρευσε τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας τοῦ πένθους, αἵτινες ἔατοτε σπανιώτατα μόνον ἐπανελήθησαν.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]. K...

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ
διὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουσι πέντε μεγάλας ἐμπορικὰς ὁδοὺς, δι' ὧν διενεργουσι τὰς συναλλαγὰς αὐτῶν πρὸς τὸν κόσμον· μίαν διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ περιεκάμπουσαν τὴν Εὐέλπιν Ἀκραν καὶ διήκουσαν εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ἧς αἱ ἐργασίαι ἀποφέρουσιν αὐτοῖς ἐτησίως ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον· δευτέραν, τὴν διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πρὸς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ἀποφέρουσαν ἐτησίως 500 ἑκατομμύρια· τρίτην, τὴν τῆς Βαλτικῆς καὶ τῆς βορείου Εὐρώπης, ἧς τὸ ἐτήσιον προϊόν ὑπολογίζουσιν εἰς 2 δισεκατομμύρια· τετάρτην, τὴν τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἀποφέρουσαν 3 δισεκατομμύρια· πέμπτην, τὴν καὶ σπουδαιωτάτην πασῶν, διὰ τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Σουέζ, ἐξ ἧς ἐτησίως τὸ βρετανικὸν ἐμπόριον ἀπολαμβάνει ὑπὲρ τὰ 3 δισεκατομμύρια καὶ 500 ἑκατομμύρια.

Ἴδου δὲ νῦν καὶ τὴν πρόχρησιν ἀπαριθμησὶς τῶν χωρῶν, ἐρ' ὧν ἡ Ἀγγλία διὰ τῶν ὁδῶν τούτων ἀσκαί τὴν κυριαρχίαν τῆς.

Ἐν Εὐρώπῃ—Ἐλγολάνδη, Γιβραλτάρ, Μελίτη, Κύπρος.

Ἐν Ἀσίᾳ—Ἰνδία, Κεϋλάνη, Χογκόγκ, Νικοβάρ, Ἀνδαμάν, νῆσοι Λακεδιβίαι, νῆσοι Kuria-Maria, Ἄδεν, Περλέ, Μόσα, Καμαράν, νῆσοι Κέλιγκ κτλ.

Ἐν Ἀφρικῇ—Εὐέλπις Ἀκρα καὶ Καφραρία, χώρα τῶν Βασσοῦτων, δυτικὴ Γρικασλάνδη, Τρανσβαάλ, Νατάλ, Γαμβία, Ἀνάληψις, Μαυρίκιος, Νέον Ἀμστελῶδαμον κτλ.

Ἐν Ἀμερικῇ—Ἄνω καὶ Κάτω Καναδᾶς, Νέον Βροῦνσῶικ, Λαβράδορ, Νέξ Σκωτίξ, Cap-Breton, Νέξ Γᾶ, νῆσοι Λαβραρ, Ἀγία Τριάξ, ἀγγλικὴ Γουάνα, Μαλούναι, Ἅγιος Βικέντιος κτλ.

Ἐν Ὠκεανίᾳ—Νέα Οὐαλλία, Νόρφολκ, Βικτωρία, Κουκλάνδη, Δυτικὴ Αὐστραλία, Μεσημβρινὴ Αὐστραλία, Τασμανία, Νέξ Ζηλανδία κτλ.

Πᾶσι αὐται αἱ ἀποικίαι διακροῦνται εἰς διαφορὰς κατηγορίας, διοικοῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ λεγομένου Ὑπουργείου τῶν Ἀποικιῶν. Ἐξ αὐτῶν αὐτοδιοικητοὶ εἶνε ἡ Αὐστραλία, ὁ Καναδάς, ἡ Νέα Ζηλανδία καὶ ἡ Εὐέλπις Ἀκρα.

Ἡ ὅλη ἔκτασις τῶν ἀποικιῶν τούτων εἶνε περίπου 8 ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν μιλίων, τουτέστι περισσότερον ἢ τὸ ὅγδοον ὅλης τῆς ἐπιφανείας, ἢν ἐπὶ τῆς γῆς κατέχει ἡ λευκὴ φυλὴ τῶν ἀνθρώπων.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διάσημος Ἀγγλος ἠθοποιὸς Βέικμαν παρέστησέ ποτε ἐπὶ σκηνῆς τὸ πρόσωπον δημοσιογράφου τινός τόσον σατυρικῶς, ὥστε κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ δικατηρίου νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ συγγνώμην.

Τὴν ὀρισθηῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ Βέικμαν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ δύο μάρτυρας ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ δημοσιογράφου καὶ χρώσας μόνον τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς ἡρώτης·

— Κατοικεῖ ἐδῶ ὁ κύριος Μ... ;
— Ὅχι, εἰς τὸ πλάϊ, ἀπαντᾷ ὁ δημοσιογράφος.

— Ζητῶ συγγνώμην, ἀπαντᾷ ὁ ἠθοποιὸς καὶ ἀποσύρεται ταχέως ἀφήσας τὸν δημοσιογράφον καταφορικισμένον διὰ τὸ στρατήγημα.

Φρειδερίκος ὁ μέγας, παριστάμενος κατὰ τινα κρατερὰν μάχην, εἶδεν αἶφνης τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ πίπτοντα χαμὰ ἕνεκα θανατηφόρου προσβολῆς τοῦ ἴππου. Νομίσας ὅτι καὶ ὁ ἀναβάτης εἶχε προσβληθῆ, ἐπερώνησε χωρὶς νὰ σταθῇ· «Ὁ πρίγκιψ τῆς Πρωσίας ἐφρονεῖθῃ» πηγαίνετε νὰ πάρετε τὸ σάγμα καὶ τὸν χαλινόν».

Δείγμα λακωνικότητος τῶν περὶ συνοικισίων εἰδοποιήσεων ἐν Ἀμερικῇ·

«Ἡ δεσποινὶς Σάρα Βέλ εἶνε ἀνύπανδρος. Ὅστις θέλει νὰ γείνη σύζυγός τῆς, ἄς προσπαθήσῃ ἀπλῶς νὰ τῆς ἀρέσῃ». (Ἐπεταὶ ἡ διεύθυνσις).

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δεσπόξιν, ἀπολαμβάνειν τὸν σεβασμὸν τῶν ἄλλων, χαίρειν τὴν εὐνοίαν τῶν ἀνωτέρων, ἰδοὺ ὁ παγκόσμιος ἀγὼν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου καταναλίσκονται αἱ κυριώτεραι ἡμῶν ζωτικαὶ δυνάμεις. Πᾶς τις προσπαθεῖ νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἄλλους διὰ τοῦ πλοῦτου του, τῆς διαίτης του, τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῶν ἐνδυμάτων του, ἢ καὶ διὰ τῆς ἐπιδειξίως τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς διανοίας του, καὶ οὕτω ἀνεγείρονται φραγμαὶ μυρίων ὄσων ἰεραρχῶν, δικτατορῶν τῶν κοινωνικῶν τάξιν. Οὐ

μόνον οἱ ἀρχηγοὶ ἀγρίων φυλῶν προσπαθοῦσι νὰ ἐκφοβίσωσι διὰ φρειδερίων πολεμικῶν στιγμάτων καὶ τῆς μέγρι ζωστήρος κόμης των τοὺς ὑποταλεῖς αὐτῶν, οὐ μόνον ἡ ἐγκότμος καλλονὴ *δνειροπολεῖ* κατακτήσεις διὰ σοφῶν καλλωπισμῶν, τρόπων κομψῶν καὶ μυρίων ὄσων ἐπιθεξιοτήτων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ σοφὸς, καὶ αὐτὸς ὁ ἱστορικὸς, καὶ αὐτὸς ὁ φιλόσοφος, τὸν αὐτὸν ἐπιδιώκει σκοπὸν, κάμνων χρῆσιν τῶν γνώσεών του. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἠθέλεν εὐχαριστηθῆ ν' ἀφήτῃ τὴν ἑαυτοῦ προσωπικότητα ν' ἀναπτυχθῆ ἡσύχως καὶ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ. Ὑπάρχει ἐν ἡμῖν διαρκὴς τις ἀνάγκη, ἧτις μᾶς βιάζει νὰ ἐπιβάλωμεν αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ ὑποτάσωμεν αὐτὴν εἰς μόνην τὴν θείαν μας. Οὕτω δὲ πράγματι ὀρίζεται ὁ ἰδικίτερος χαρακτήρ τῆς ἀγωγῆς ἡμῶν. Ὀλίγον φροντίζομεν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας τῶν γνώσεων, ἐπιμελούμεθα ὅμως πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ προμηθεύσῃ εἰς ἡμᾶς ἐπιτυχίας, τιμὰς, σεβασμὸν, ἐπιτροχὴν, θέτιν τινὰ, τέλος πάντων, κοινωνικὴν, ἐν εἰς λόγῳ πᾶν ὅτι δύναται νὰ καταστήτῃ ἡμᾶς μᾶλλον ἐπιβλητικὸς εἰς τὸν πλησίον. Οὕτω καθ' ὅλον τὸν ἡμέτερον βίον τὸ εἶναι δὲν θεωρεῖται σπουδαῖον, ἀλλὰ τὸ ἐπιφανεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀγωγή ἡμῶν δὲν ἐπιμελεῖται τόσον τὰς πραγματικὰς γνώσεις, ὅσον τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον θὰ προξενήσωσιν αὐται ἐπὶ τῶν ἄλλων. (Σπένσερ).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ πρώτη κολυμβήτρια τοῦ κόσμου ὀνομάζεται Ἀγνή Beckwith. Ἐν ἡλικίᾳ δεκατετραετῆ διέβη κολυμβῶσα τὸ μεταξὺ Λονδίνου καὶ Γρήνβιτς διάστημα πέντε μιλίων εἰς μίαν ὥραν καὶ ἑπτὰ λεπτά. Δεκαεξαετίς ἐκολύμβησεν ἀπὸ τῆς γαργίας τοῦ Βαττερπέ εἰς Γρήνβιτς, διάστημα 10 μιλίων εἰς 2 ὥρας καὶ 43 λεπτά. Κατὰ τὴν Ἰούλιον τοῦ 1878, ἡ μίς Beckwith ἐκολύμβησε τὸ μεγαλειώτερον διάστημα, ὅπερ μέχρι τοῦδε διέβη κολυμβῶσα γυνὴ, 20 μιλίων ἐν τῷ Ταμέσι εἰς 6 ὥρας καὶ 25 λεπτά. Ἴδου λοιπὸν ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀγνή, ἧτις πρὸς τοὺς ἄλλους εἶνε καὶ πολὺ ὠραία, ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἐν Λονδίῳ ἡ μίς Beckwith ἔδωκε πλεῖστα ἄλλα δείγματα βώμης. Τῷ 1880 ἐκολύμβησεν ἐπὶ 100 ὥρας εἰς μίαν ἐβδομάδα. Ἐρρίπτετο εἰς τὸ ὕδωρ τῇ 6 πρωτῆ ὥρᾳ καὶ ἔμενον ἐντὸς αὐτοῦ μέχρι τῆς 11 τῆς ἑσπέρας, τρώγουσα ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀναγινώσκουσα ἐφημερίδας ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ πατρός τῆς, τοῦ καθηγητοῦ Beckwith, ὅστις ἀριερώσε τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὴν προαγωγήν τῆς κολυμβητικῆς.

Ἀγγλος τις ἐποίησάτο ἀνακάλυψιν ἐκ τῶν μᾶλλον πρωτοτύπων. Ἐρεῦρον ἀερόπυρον μηχανὴν, τῇ βοηθεῖα τῆς ὁποίας δύναται τις ν' ἀρθῆ δι' ἀναπηδήσεων εἰς ὕψος τριῶν μέτρων. Συνίσταται δ' αὕτη εἰς εἶδος ὑποδημάτων φερόντων ἰσχυρὰ ἐλατήρια διὰ τὴν ἐνέριον ὕψωσιν, καὶ ἔχον-

των ἐπὶ πλέον ἀλεξίθερόχινον μεθ' ἑλίκος πρὸς ἀποδόθησιν τῶν πτώσεων. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ Ἄγγλος ἐφευρέτης ἀπεμιμήθη ἐν μεγάλῳ τῷ πηλῆμα τῶν ἀκρίδων.

Εἰς ἀναγνωστῆς.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐκλογὴ κατοικίας.

Ἄν ἐν Πάτραις κ. Σταμ. Κ. Θεοχάρης μεταφράσας ἐξέδωκεν ἄρτι ἀξιόλογον βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον "Ὁ Θεσσαυρὸς τῆς οἰκογενείας", ὅστις εἶνε πράγματι Θεσσαυρὸς ποικίλων καὶ χρησιμωτάτων γνώσεων εἰς τὴν πρακτικὴν βίον. Ἐξ αὐτοῦ λαμβάνομεν τὰς ἐπομένους ὁδηγίας περὶ ἐκλογῆς κατοικίας νῦν ὅτε πλείστοι εἰσὶν οἱ φρονιζόντες περὶ ἐβρέσεως τοιαύτης.

Σ. τ. Δ.

Ἡ ἐκλογὴ κατοικίας εἶνε σπουδαιότατον ἀντικείμενον, χρῆζον προσοχῆς καὶ σκέψεως μεγίστης.

Κατοικία ὑγιεινὴ καὶ τερπνὴ, συνανοῦσα ἐν αὐτῷ πάντα τὰ πρὸς ἀνετον βίον πρόσφορα, εἶνε εἰς τῶν πρωτίστων ὄρων τῆς εὐζωίας καὶ υγιείας.

Ἡ τοποθεσίᾳ τῆς κατοικίας ἐπιδραῖ σπουδαίως ἐπὶ τῆς υγιείας, καὶ ἂν δὲν δύναται τις νὰ συγκεντρώσῃ ὅλας τὰς συνθήκας τῆς χρησιμότητος καὶ τέρψεως ἐν μιᾷ κατοικίᾳ πρέπει τοῦλάχιστον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ὑγιεινὸν αὐτῆς.

Ἐν πρώτοις ἡ προσοχὴ μας ἀνάγκη νὰ στραφῇ ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀέρος, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου μέλλομεν νὰ ζήσωμεν· διότι ὁ ἀήρ εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καὶ ἀπ' αὐτοῦ κυρίως ἐξαρτᾶται ἡ υγιεία καὶ νοσηρὰ κατὰστασις. Ὁ ἀήρ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε καθαρὸς, ξηρὸς καὶ εὐκρατος.

Πολλάκις, εἶνε ἀληθές, εἰς τὴν ἐκλογὴν κατοικίας ὁδηγεῖται τις ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἀπὸ τὴν γειτνίασιν τῶν σχέσεων καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου αὐτῆς· σκέψεις σπουδαῖαι, τὰς ὁποίας βεβαίως πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ τις, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ θυσιάσῃ χάριν αὐτῶν τὴν ἰσχυροτέραν, ἥτοι τὸ ὑγιεινὸν τῆς κατοικίας. Διότι δέον νὰ ἐμπορώμεθα τῆς ἀληθείας ταύτης, ὅτι κατοικία νοσηρὰ συντέμνει τὴν ζωὴν ἐκθέτουσα εἰς βραδείας ἀσθενείας.

Ἄν λοιπὸν κατοικήτε ἐν τῇ πόλει, ἐκλέξατε ὁδὸν ὅσον ἐνεστὶν εὐρεῖαν καὶ εὐάερον.

Μὴ κατοικήτε τὸ ἰσόγειον ἕνεκα τῆς ὑγρασίας του καὶ τοῦ ὀλίγου καθαροῦ ἀέρος του, ἀλλ' ἐκλέγετε κατὰ προτίμησιν τὰς ἀνωτέρας ὀροφάς. Ὅσον ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους διαμένει τις, τόσον καθαρώτερον ἀέρα ἀναπνέει.

Διὰ κοιτῶνα λάβετε ἐν δωμάτιον ἀρκετὰ εὐρύχωρον, ἔχον τὴν ὀροφὴν ὑψηλὴν, ἀεραγωγὸν θερμάστραν καὶ μεγάλα παράθυρα πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημβρίαν, ὁποῦθεν ἀφθόνως νὰ εἰσέρχεται ὁ ἀήρ καὶ τὸ φῶς. Ἀνοίγετε τὰ παράθυρα αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἀήρ ἐφ' οὗ τὸ φῶς δὲν ἐπιδραῖ, εἶνε κακὸς ἀήρ. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα τὰ στερούμενα φωτὸς μαρμαίνονται καὶ θνήσκουσιν ὁμοίως καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ὅσον δύνασθε, μὴ διαμένετε ἐν τῷ δωμάτιῳ

τοῦ ὕπνου παρὰ μόνον τὴν νύκτα, καὶ μὴ μεταβάλλετε αὐτὸ εἰς δωμάτιον ἐργασίας ἢ συναντηκατήριον. Μὴ ἀρίνετέ τι ἐν αὐτῷ δυνάμενον νὰ διαχύσῃ ὄσμιας ἔστω καὶ εὐαρέστους, οὔτε δοχεῖα μὲ ἀήλη, οὔτε ἀνθοδέσμες, οὔτε οἰαδῆποτε φάρμακα. Πᾶσα ξένη ἀναθυμίασις διακρίβει τὸν ἀέρα.

Ὁ οὐσιωδέστερος ὅρος προκειμένου περὶ ἐκλογῆς κατοικίας συνίσταται εἰς τὴν ὑγιεινὴν τοποθεσίαν, ἐν ἣ ἡ υγιεία τῶν κατοικούντων δὲν κινδυνεύει ἐκ τῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ ἢ τῶν πλησιοχώρων μερῶν προσερχομένων ἐπιηριῶν.

Εἰς πάντα τὰ μέρη ἡ ἐκθεσις πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς δυτικὰς δὲν εἶνε ὑγιεινὴ· διότι ἡ μὲν εἶνε πολὺ ψυχρὰ, ἡ δὲ πολὺ ὑγρὰ. Ἡ προσφοροτέρα διὰ τὴν υγιείαν θέσις εἶνε ἀναντιδρῆτος ἢ βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς μεσημβρίαν, διότι εἶνε ξηροτέρα, φωτεινότερα καὶ ἥττον ψυχρὰ.

Ἀποφεύγετε τὴν γειτνίασιν τελεμάτων ἢ ἐλῶν προξενούντων τοὺς ἐλώδεις πυρετούς.

Ἡ βλάστησις ἔχει σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὑγιεινοῦ τοῦ ἀέρος. Τὰ φυτὰ, ὡς γνωστὸν, ἀποβάλλουσι τὸ ζωοποιούν τὸν ἀέρα ὀξυγόνον· διὰ τοῦτο ἡ ἀτμοσφαῖρα τῶν δασῶν εἶνε ὑγιεινοτάτη, αἱ δὲ πόλεις αἱ περικυκλούμεναι ἀπὸ φυτείας ἢ ἀπὸ δάση εἰσὶν ἰδιαίχοντως ὑγιειναί.

Πρὶν ἐνοικίασθαι οἰκίαν, ὑπολόγισον μὴ τὸ ἐνοίκιον εἶνε πολὺ μέγαλον ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων σου, διότι ἐνθυμοῦ ὅτι τὸ ἐνοίκιον πρέπει νὰ προπληρώνεται τακτικῶς. Ἐν παντὶ καλῷ ἰσοζυγίῳ τὸ ἐνοίκιον δὲν πρέπει νὰ υπερβαίνῃ τὸ ὄγδον τῶν εἰσοδημάτων.

Ὅταν προτίθεσαι νὰ ἐνοικιάσῃς κατοικίαν, ἐξέτασον αὐτὴν καλῶς. Πρὸ πάντων παρατήρησον μὴ ὑπάρχουν ἔχνη ὑγρασίας εἰς τὰ γυμνὰ μέρη καὶ τὰς γωνίας. Διότι ἡ ὑγρασία εἶνε τὸ ἐπιφοβώτερον πρᾶγμα ἐν τῇ κατοικίᾳ, ὅχι μόνον διὰ τὴν υγιείαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰς προμηθείας τῶν τροφίμων, αἵτινες ταχέως φθείρονται.

Πληροφορήθητι πρὸ παντός περὶ τῆς ποιότητος καὶ ποσότητος τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἢ ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν σου. Τοῦτο εἶνε σπουδαῖον· ὅπου λείπει τὸ ὕδωρ ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τις.

Ἐκλέξατε τὴν κατοικίαν σας τοιαύτην, ὥστε νὰ μένετε ἐν αὐτῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσύτερον καιρὸν. Μὴ ἀγαπάτε τὰς μετοικήσεις. Καθὼς λέγει ὁ Φραγκλῖνος: *τρεῖς μετοικήσεις ἰσοδυναμοῦν πρὸς μίαν πυρκαϊάν*. Ἐκτός δὲ τοῦ ὅτι ἀποφεύγει τις πᾶσαν ζημίαν διὰ τῆς μονίμου ἐγκαταστάσεως, αὕτη ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ βελτιώσῃ τὴν ἐσωτερικὴν διευθέτησιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τῶν βελτιώσεων αὐτῶν.

Κακὴ εἶνε ἡ ἐπικρατούσα συνήθεια, μόλις οἰκία τις οἰκοδομηθῇ, ἀμέσως σπεύδουν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐν αὐτῇ. Οὐδὲν κινδυνωδέστερον τούτου· διότι ἐντεῦθεν προσέρχονται οἱ βρυγματισμοί, αἱ πνευμονίαι, τὰ ἐρυσιπέλατα κτλ.